

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ
STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

28 LUTEGO 1933 R. Nr. 2. ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

10.

OKÓLNIK Nr. 6.

Prezydenta miasta z dnia 9 lutego 1933 Nr. Prez. Zarz. og. 20/33 w sprawie załatwiania spraw wodnych.

Pan Wojewoda Krakowski reskryptem z dnia 26-go stycznia 1933 r. Nr. AA. III/23/13/32 (Okólnik Wojewódzki Nr. 3) zarządził co następuje:

W związku z rozporz. Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 479) oznajmiam co następuje:

Powołane rozporządzenie podzieliło zakres działania b. Ministra Robót Publicznych w sprawach wodnych z wyjątkiem spraw wodociągowych i kanalizacyjnych, które zastrzeżone zostały Ministrowi Spraw Wewnętrznych — pomiędzy Ministrów: Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Sprawy wodne, wymienione w art. 4. cyt. rozporządzenia należą w II. instancji, po myśli końcowego ustępu art. 8 tego rozporządzenia do kompetencji Okręgowych Urzędów Ziemskich.

Zakres działania Ministra Komunikacji w sprawach wodnych określa art. 6 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta R. P., w drugiej instancji zaś, sprawy te podpadają kompetencji Urzędu Wojewódzkiego.

Ponieważ rozgraniczenie powyższej kompetencji nasuwa pewne wątpliwości, przeto wyjaśniam, że do zakresu działania władz z resortu Ministra Komunikacji, a więc w danym wypadku do Urzędu Wojewódzkiego, należy zaliczyć sprawy wodne, wymienione w art. 6 cytowanego rozporządzenia, w szczególności wydawanie zezwoleń na użytkowanie wód żeglownych i spławnych w jeden ze sposobów, wskazanych w art. 45 ust. 1) p. 5-8 ustawy wodnej.

Podobnie ma się sprawa wydawania pozwoleń na użytkowanie wód żeglownych i spławnych w jeden ze sposobów, wskazanych w p. 1-4 dla celów żeglugi i spławu. Natomiast o ile chodzi o pozwolenie na użytkowanie wymienionych wód w jeden ze sposobów wskazanych w p. 1-4 dla innych celów (np. zakłady o sile wodnej, meljoracje itp.), to sprawy te należą do resortu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, przyczem o ile związane są z utrzymaniem żeglowności lub spławności dróg wodnych, winne być załatwione w porozumieniu z władzami resortu Ministra Komunikacji.

Ostatnio wymienione sprawy w drugiej instancji, będą należały do zakresu działania Okręgowych Urzędów Ziemskich.

Zakres działania powiatowych władz administracji ogólnej w sprawach wodnych pozostaje niezmieniony,

ponieważ pod tym względem powołane na wstępie rozporządzenie Prezydenta Rzpltej nie zawiera żadnych postanowień.

Powyższe władze winny więc nadal załatwiać sprawy wodne w dotychczasowym zakresie i trybie z tą jedynie zmianą, że w sprawach wodnych podlegających kompetencji Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych należy:

a) w orzeczeniach udzielać odpowiednich pouczeń o trybie zaskarżenia i skierowywać odwołania bezpośrednio do władzy uprawnionej do ich rozstrzygania w myśl przytoczonego wyżej art. 8 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta R. P. (Okręgowy Urząd Ziemski),

b) w razie zachodzącej potrzeby zwracać się o opinje techniczne do tut. Okręgowego Urzędu Ziemskiego i z tym Urzędem porozumiewać się co do powoływania znawców technicznych do dochodzeń wodno-prawnych.

Znajdujące się w Starostwie (Magistrat) sprawy należące w myśl powyższego do resortu Ministra Komunikacji, a ostatecznie nie załatwione, podlegają zwrotowi Urzędowi Wojewódzkiemu. O ile zaś w przyszłości sprawy tego rodzaju wpłyną do tamt. Urzędu, należy je również przedkładać do decyzji Urzędowi Wojewódzkiemu.

W końcu nadmieniam, że przedłożone tutaj do decyzji przez PP. Starostów (Prezydenta) akta spraw wodnych, należących obecnie do resortu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, odstąpiłem do kompetentnego załatwienia tut. Okręgowemu Urzędowi Ziemskiemu.

11.

OKÓLNIK Nr. 8.

Prezydenta miasta z dnia 21 lutego 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 24/33 o postępowaniu władz administracji ogólnej w wypadkach zaskarżenia ich do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

W załączeniu przesyłam zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30. XI. 1932 Nr. AA. 2 b. 3. zawarte w okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 147, a podane Magistratowi przez Urząd Wojewódzki w Krakowie reskryptem z dnia 3 lutego 1933 L. O. Org. II/5/21/32 do wiadomości z poleceniem ścisłego przestrzegania.

Prezydent miasta:
w z. *Dr. Klimecki.*

O D P I S.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. AA. 2. b. 3.

O postępowaniu władz administracji ogólnej w wypadkach zaskarżenia ich decyzji do Najwyższego Trybunału Administracyjn.

Warszawa, dnia 30 listopada 1932 r.

OKÓLNIK Nr. 147.

Do

PP. Wojewodów i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Celem osiągnięcia jednolitości postępowania władz administracji ogólnej w wypadkach zaskarżenia ich decyzyj do Najwyższego Trybunału Administracyjnego oraz celem wykorzystania w postępowaniu administracyjnem tych wyroków Trybunału, które mają charakter zasadniczy i mogą służyć za prejudykat dla regulowania podobnych spraw w przyszłości, podaje PP. Wojewodom po porozumieniu się z zainteresowanemi Ministerstwami do wiadomości szereg wytycznych, jakiemi należy się kierować przy traktowaniu spraw, zaskarżonych do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Przepisany w niniejszym okólniku tryb postępowania należy stosować do spraw, załatwianych przez PP. Wojewodów w zakresie wszystkich działów administracji państwowej zespolonych we władzach administracji ogólnej.

W chwili obecnej organizację i tryb postępowania Najwyższego Trybunału Administracyjnego reguluje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 806).

A. Postępowanie władz przy udzielaniu odpowiedzi na skargi do Najwyższego Trybunału Admin.

I.

Władza, której decyzja została zaskarżona do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, obowiązana jest po otrzymaniu z Trybunału odpisu skargi przesłać Trybunałowi w wyznaczonym terminie swoje akta, dotyczące przedmiotu skargi, oraz przedstawić odpowiedź na skargę zgodnie z art. 63 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Najwyższym Trybunale Administracyjnym, przestrzegając w tym względzie zasad następujących:

a) termin, wyznaczony przez Trybunał na udzielenie aktów winien być ściśle przez władzę pozwaną dotrzymany, opracowanie odpowiedzi winno nastąpić zasadniczo bezzwłocznie i nie powinno być odkładane bez uzasadnionej przyczyny do ostatnich dni wyznaczonego terminu z uwagi na skutki prawne niedotrzymania tego terminu przewidziane Art. 64 ust. (2) rozporządzenia.

W wyjątkowych wypadkach, kiedy odpowiedź na skargę nie może być przesłana w terminie wyznaczonym przez Najwyższy Trybunał Administracyjny, z przyczyn od władzy niezależnych, władza może prosić w myśl art. 111 ust. (1) rozporządzenia o Najw. Tryb. Admin. o przywrócenie terminu, o ile tylko oczywiście zachodzą okoliczności przepisem tym przewidziane.

b) akta winny być kompletne, a przedewszystkiem zawierać wszystkie dokumenty istotne dla sprawy, jak decyzję zaskarżoną, decyzję pierwszej instancji, odwołania stron, dowody doręczeń tak pierwszej jak i drugiej instancji i t. p. Wobec zdarzających się wypadków odsyłania przez władze Najwyższemu Trybunałowi Administracyjnemu nadesłanych przez Trybunał odpisów skargi — zwraca się uwagę na niewłaściwość tego rodzaju postępowania i władza pozwana winna odpis skargi zachować u siebie celem przesłania go władzy centralnej, zgodnie ze wskazówką zawartą poniżej w ustępie trzecim części III. niniejszego okólnika;

c) akta należy ułożyć w porządku chronologicznym, poszczególne karty ponumerować, a jeśli to możliwe, zeszyć, oraz dołączyć spis aktów z numeracją odpowia-

dającą numeracji kart. Akta, co do których władza stawia wniosek o wyłączenie z pod przeglądu przez skarżącego, należy ułożyć, względnie zeszyć oddzielnie i sporządzić dla nich spis.

Do odpowiedzi na skargę (patrz niżej dział II) należy dołączyć odpis odpowiedzi (art. 63 ust. (1) rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym) jeżeli orzeczenie władzy zostało zaskarżone przez kilka stron oddzielnemi skargami, a władza odpowiada na nie jedną repliką, wówczas należy dołączyć do odpowiedzi tyle odpisów, ile jest skarżących (analogiczne zastosowanie art. 59 ust. (1) pkt. 2. łącznie z art. 64 ust. (1) rozporządzenia o Najw. Tryb. Admin.).

Zwraca się uwagę, że w myśl nowego prawa o Najwyższym Trybunale Administracyjnym temu ostatniemu nie przysługuje już prawo samodzielnego zarządzania wstrzymania wykonania decyzji w wypadku, gdy władza, która wydała zaskarżoną decyzję, odmówi zadośćuczynienia odpowiedniej prośbie strony. Obecnie prawo wstrzymania wykonania decyzji przysługuje w myśl art. 62 ust. (2) i (3) rozporządzenia o Najw. Tryb. Admin. tylko władzy pozwanej; w konsekwencji nowego stanu prawnego w tej kwestji należy przyjąć, że przeciwko odmownej decyzji władzy pozwanej, wydanej w myśl art. 62 ust. (2) rozporządzenia o Najw. Tryb. Admin. — o ile władza ta nie jest władzą naczelną — służy stronie prawo odwołania do wyższej instancji w myśl zasad ogólnych (art. 62 i 64 postępowania administracyjnego).

II.

Jednocześnie z przesłaniem Trybunałowi akt sprawy, należy w myśl art. 63 ust. (1) rozporz. 1 o Najwyższym Trybunale Administracyjnym przesłać wyczerpującą odpowiedź na skargę, zawierającą uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia lub zarządzenia oraz odparcie zarzutów strony, zawartych w skardze. W odpowiedzi swej winna władza przedewszystkiem podnieść ewent. formalne braki wniesionej skargi, zwracając uwagę Trybunałowi na jej niedopuszczalność, na niedotrzymanie terminu jej wniesienia, wreszcie na brak legitymacji strony — czy to do wniesienia skargi, jako całości, czy to do podnoszenia w niej poszczególnych konkretnych zarzutów przeciw zaskarżonej decyzji zwłaszcza, gdy te ostatnie przekraczają granice uprawnienia do zaskarżenia decyzji władz, wynikające z art. 4 rozporzędzenia o Najwyższym Trybunale Admin., albo też, gdy strona nie będąc do tego ustawowo upoważniona występuje w skardze z zarzutami natury publiczno-prawnej tego rodzaju, że wystąpienie to ma raczej charakter obrony interesu publicznego, aniżeli interesów samej strony.

Uzasadniając swą decyzję władza winna przedewszystkiem bronić jej pod kątem widzenia jej zgodności z obowiązującem prawem, a zasadniczo z pominięciem obszernych przedstawień stanu faktycznego i rozważań co do celowości zaskarżonej decyzji — chyba że:

a) poruszenie w odpowiedzi strony faktycznej sprawy okaże się koniecznem celem udowodnienia, że stan faktyczny uzasadnia zastosowanie tego przepisu prawnego, na którym władza pozwana oparła zaskarżone orzeczenie lub zarządzenie, albo też

b) że strona prawna sprawy tak ściśle wiąże się ze stanem faktycznym, że nie dadzą się one od siebie oddzielić, wobec czego dodatkowe omówienie stanu faktycznego nie da się pominąć zwłaszcza, gdy obrona decyzji motywami wyłącznie natury kasacyjnej mogłaby nie wystarczyć.

Władza pozwana winna w odpowiedzi swej zawsze zwrócić uwagę na te okoliczności faktyczne i środki dowodowe w skardze przytoczone, które nie były wysuwane przez stronę, przed wydaniem zaskarżonej decyzji w toku postępowania administracyjnego, a przeto nie mogły być wogóle przedmiotem rozważań w ostatniej instancji administracyjnej, a to celem odpowiedniego wykorzystania ekscepcji co do nieprzytoczenia tych okoliczności i środków dowodowych w postępowaniu instancyjnem (art. 83 ust. (3) rozporządzenia o Najw. Tryb. Admin.

Jeżeli rozstrzygnięcie sprawy będącej przedmiotem skargi jest przez ustawę pozostawione swobodnemu uznaniu władzy, wówczas moment ten należy zawsze podnieść przedewszystkiem w odpowiedzi na skargę (art. 6 pkt. 2 rozp. o Najw. Tryb. Admin.) przyczem w miarę potrzeby należy również wykazać, że w konkretnym wypadku zachodzą prawem przewidziane warunki dopuszczające wzgl. uzasadniające — zgodnie z ustawą — wydanie decyzji na podstawie swobodnego uznania władzy.

Oprócz tego, na podstawie art. 63 ust. (2) rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Admin., władza, przesyłająca akta i odpowiedź Trybunałowi, winna w razie potrzeby wskazać, które akta ze względów publicznych nie nadają się do przeglądania przez strony i prosić o ich wyłączenie. Ponadto w wypadku, gdy strona zgodnie z art. 72 rozporządzenia o Najw. Tryb. Admin. nie zgłosi w skardze wniosku o przeprowadzenie rozprawy, władza winna w swej odpowiedzi postawić odpowiedni wniosek w zależności od okoliczności konkretnej sprawy.

W sprawach skarg od orzeczeń inwalidzkich komisyj odwoławczych obowiązują nadal aż do odwołania przepisy, wydane przez Min. Opieki Społecznej odnośnie wnoszenia skarg za pośrednictwem tego Ministerstwa.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa jeszcze, że o ile w związku z opracowywaniem odpowiedzi na skargę zarzuty w niej zawarte okażą się uzasadnione, należy zawczasu wykorzystać uprawnienia wynikające z art. 90 rozporz. Prezydenta Rzpltej z dnia 22/III. 1929 r. o postępowaniu administracyjnem do zmiany orzeczenia i w myśl art. 69 ust. (1) rozporządznia o Najw. Tryb. Admin. powiadomić Najwyższy Trybunał Admin. o zmianie decyzji.

Wkońcu zauważa się, że byłoby rzeczą bardzo pożądaną, by odpowiedzi na skargi przeciwko decyzjom organów wzgl. wydziałów fachowych i technicznych urzędów wojewódzkich, a przygotowywane przez te organa lub wydziały były każdorazowo uzgadniane z Wydziałem administracyjnym Urzędu i dlatego proszę PP. Wojewodów o wydanie w tym względzie stosownych zarządzeń.

III.

Zastępstwo władz przed Najwyższym Trybunałem Admin. nie będące, zresztą w myśl art. 75 rozporządzenia o Najw. Trybunale Admin. obowiązkowem sprawować będzie w zasadzie delegat właściwego Ministerstwa

ażeby uniknąć rozbieżności w traktowaniu spraw analogicznych.

Zastępstwo to, o ile w konkretnych wypadkach nie będą wydane odmienne zarządzenia przez poszczególne Ministerstwa, ograniczy się jednak z reguły do spraw, nastręczających szczególne wątpliwości lub mających zasadnicze znaczenie, a zwłaszcza, gdy właściwe Ministerstwo uzna, że złożona na skargę odpowiedź władzy administracyjnej II. intancji nie wyczerpuje sprawy i wymaga uzupełnienia.

W tym celu należy w każdym poszczególnym wypadku zaskarżenia ostatecznych decyzyj do Najwyższego Trybunału Admin. przedkładać właściwemu Ministerstwu odpisy: 1) skargi, 2) odpowiedzi na nią oraz 3) zaskarżonej decyzji ostatniej instancji.

B. Wykorzystanie orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wydaje niejednokrotnie wyroki o charakterze zasadniczym, które winny być prejudykatem dla podobnych spraw w przyszłości.

W tym właśnie celu rozporządzenie o Najw. Trybunale Admin. przewiduje art. 11 ust. (1) księgę zasad prawnych, do której będą wpisywane rozstrzygnięcia zagadnień prawnych, wydawane przez kolegja zwiększone względnie zgromadzenie ogólne.

Znajomość przez władze administracji ogólnej ustalonych przez Najwyższy Trybunał Administracyjny zasad prawnych i stosowanie ich w swem orzecznictwie jest niezbędne dla usprawnienia administracji, pozatem ułatwia w znacznym stopniu pracę Trybunału i wpływa na zmniejszenie ilości uchylonych orzeczeń, podnosząc temsamem autorytet władzy.

W związku z powyższem proszę Panów Wojewodów o zarządzenie, aby: 1) wszystkie wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego po ich otrzymaniu przez urząd wojewódzki przekazywane były wydziałowi ogólnemu urzędu wojewódzkiego;

2) wyroki te w wydziale ogólnym podlegały niezwłocznemu rozpatrzeniu pod kątem potrzeby podania ustalonej tezy wszystkim podległym władzom do wiadomości celem jednolitego przestrzegania jej przy stosowaniu odnośnych przepisów, podanie w odpowiednio przystosowanej formie tezy ustalonej wyrokami Najwyższego Trybunału Administracyjnego winno być z reguły dokonane w drodze okólnika (drukowanego również w Dzienniku Wojewódzkim). Jeżeli przy redagowaniu powyższych zarządzeń nasuwały się jakiekolwiek wątpliwości, należy projektowany okólnik uzgodnić uprzednio z właściwem Ministerstwem;

3) urzędnicy czytając Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewn. zwracali uwagę na ogłaszanie w nim tezy Najwyższego Trybunału Administracyjnego (Dz. IV.);

4) urzędnicy referujący w miarę możności zaznajamiali się bezdośrednio z ustalonemi zasadami prawnemi, zamieszczonemi w „Zbiorze Wyroków N. T. A. Dział A.".

Pozatem zarządzam. aby PP. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) nadsyłali Ministerstwu Spraw Wewnętrznych względnie Ministerstwom właściwym dla sprawy objętej wyrokiem odpisy wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego w tych wszystkich sprawach, w których orzeczenia Panów zostały przez Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylone w całości lub częściowo.

Niniejszy okólnik uchyla następujące zarządzenia:

a) okólnik Nr. 46 z 17 maja 1923 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1512 poz. 1),

b) okólnik Nr. 45 z 2 maja 1925 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1512 poz. 2),

c) pismo okólne z 10 czerwca 1929 Nr. OL. 2290 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1513 poz. 3),

d) pismo okólne z 12 października 1929 Nr. OL. 2273/1 (Zb. Zarz. Min. S. Wewn. str. 1513 poz. 4.),

e) okólnik Nr. 9 z 23 stycznia 1930 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1518 poz. 5.

(—) *Bronisław Pieracki*
Minister

Urząd Wojewódzki Krakowski
Wydział ogólny.
L. O. Org. II. (5) 21/32,

Kraków, dnia 3 lutego 1933 r.

Wszystkim Panom Starostom Powiatowym, Panu Staroście Grodzkiemu w Krakowie i Panu Prezydentowi stoł. król. m. Krakowa.

Urząd Wojewódzki przesyła do wiadowości z prośbą o zarządzenie, aby akta spraw będących przedmiotem skargi i odpowiedzi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego przed przedłożeniem ich Urzędowi Wojewodzkiemu zebrane w komplecie, były chronologicznie ułożone i nadsyłane odwrotnie, oraz by urzędnicy czytając Dzienniki urzędowe Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zwracali uwagę na tezy Najwyższego Trybunału Administracyjnego ogłaszane w Dzienniku, a w razie potrzeby zaznajamiali się bezpośrednio z zasadami prawnemi zamieszczonemi w „Zbiorze Wyroków N. T. A. Dział A".

Za Wojewodę:
Dr Wittek
Wojew. Inspektor Starostw.

12.

Sprawozdania z posiedzeń Tymcz. Rady Miejskiej.

29-te tajne posiedzenia Tymczasowej Rady miejskiej z dnia 11 lutego 1933 r.

Dnia 11 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta m. Dra Klimeckiego Stanisława oraz w obecności pp. Wiceprezydentów Dra Landaua Ignacego i Ostrowskiego Witołda przy udziale 95 członków Rady, posiedzenie Rady miejskiej.

Porządek dzienny:

Rezygnacja Prezydenta miasta Władysława Beliny Prażmowskiego.

Po odczytaniu przez sekretarza Prezydjum m. pisma Pana Prezydenta miasta Władysława Beliny Prażmow-

skiego, w którem ten zgłasza rezygnację ze stanowiska Prezydenta miasta Krakowa z powodu mianowania go wojewodą lwowskim, zabiera głos r. m. b. Min. Prof. Dr. Kumaniecki wnosi:

I. „Rada stoł. król. m. Krakowa jedynie w uwzględnieniu ogólno-państwowych motywów powołania Prezydenta miasta Władysława Beliny Prażmowskiego na stanowisko wojewody lwowskiego przyjmuje zgłoszoną przez niego rezygnację do zatwierdzającej wiadomości".

Wniosek powyższy uchwalono.

II. „Rada stoł. król. m. Krakowa żegnając z żalem ustępującego Prezydenta miasta Władysława Belinę Prażmowskiego wyraża mu przy tej sposobności jak najgorętsze podziękowanie za to, że sprawując Zarząd miasta w ciężkich warunkach pełnił tę służbę publiczną stale z ofiarnością znaną już dobrze z okresu walk o Niepodległość, a przez trwałą współpracę z Radą miejską oraz przez rzeczowe pełne rozumnego umiaru traktowanie spraw miejskich, dobrze się zasłużył w Gminie stoł. król. m. Krakowa".

Wniosek powyższy uchwalono.

Na tem posiedzenie tajne zakończono.

Po skończonem posiedzeniu wszedł na salę zaproszony i wprowadzony przez pp. Wiceprezydentów ustępujący Prezydent Władysław Belina Prażmowski, któremu p. Wiceprezydent Dr. Klimecki zakomunikował uchwałę Rady miejskiej. Następnie ustępującego Prezydenta pożegnał imieniem Rady miejskiej b. Min. Prof. Dr. Kumaniecki podnosząc wielkie zasługi jego dla Gminy miasta Krakowa. W odpowiedzi b. Prezydent miasta Belina Prażmowski wyraził podziękowanie Radzie miejskiej i pracownikom miejskim za pełną oddania współpracę.

Po odśpiewaniu pieśni przez Chór Towarzystwa Urzędników miejskich, uroczystość pożegnania zakończono.

30-te tajne posiedzenie Tymczasowej Rady miejskiej z dnia 16 lutego 1933 r.

Dnia 16 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta m. Dra Klimeckiego Stanisława, oraz w obecności pp. Wiceprezydentów Dra Landaua Ignacego i Ostrowskiego Witołda przy udziale 113 członków Rady, posiedzenie Rady miejskiej.

Porządek dzienny:

Wybór Prezydenta miasta.

Przewodniczący Wiceprezydent Dr. Klimecki konstatuje przepisany statutem Gminy m. Krakowa komplet członków Rady miejskiej potrzebny dla dokonania wyboru Prezydenta miasta, stwierdziwszy, że wszyscy członkowie Rady miasta otrzymali zaproszenia na posiedzenie.

Następnie odczytuje postanowienia § 42, 43 i 44 Statutu dla m. Krakowa, które dotyczą wyboru Prezydenta miasta. Po skonstatowaniu przez Przewodniczącego, że dopełniono wszelkich formalności przepisanych Statutem, przystąpiono do aktu wyboru Prezydenta miasta.

R. m. b. Min. Prof. Dr. Kumaniecki Kazimierz stawia kandydaturę p. Dra Mieczysława Kaplickiego, lekarza w Krakowie, na Prezydenta miasta. Przewodniczący powołuje na skrutatorów Radców miejskich: Inż. Dra Krauzego, Dra Żaka i Widlińskiego. Po przeprowadzeniu głosowania kartkami i po obliczeniu głosów, R. m. Inż. Dr. Krauze ogłasza wynik skrutynium.

Na 113 głosujących otrzymał: Dr. Mieczysław Kaplicki 109 głosów, Dr. Gwiazdomorski 1 głos, kartek czystych oddano 3.

Wobec powyższego Przewodniczący Wiceprezydent Dr. Klimecki oznajmia, że Prezydentem stoł. król. miasta Krakowa wybranym został p. Dr. Mieczysław Kaplicki.

Na tem posiedzenie tajne zakończono.

Po posiedzeniu tajnem pp. Wiceprezydenci m. wraz z przewodniczącymi grup radzieckich i sekretarzem prezydjalnym udali się do mieszkania p. Dra Kaplickiego celem zakomunikowania mu uchwały Rady miejskiej, poczem powróciwszy na salę Rady miejskiej p. Wiceprezydent Dr. Klimecki oznajmił oczekującym Radcom m. i urzędnikom Mgtu, że p. Dr. Kaplicki wybór przyjął.

Na tem posiedzenie zamknięto.

31-sze nadzwyczajne jawne posiedzenie Tymczasowej Rady miejskiej z dnia 24 lutego 1933 r.

Dnia 24 lutego 1933 r. odbyło się w obecności Pana Wojewody Krakowskiego Dr. Mikołaja Kwaśniewskiego, pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta Dr. Stanisława Klimeckiego przy udziale P. Wiceprezydenta miasta Dr. Landaua, oraz 115 członków Rady nadzwyczajne posiedzenie Tymcz. Rady miejskiej.

Zaprzysiężenie Prezydenta miasta Dra Mieczysława Kaplickiego.

Wiceprezydent Dr. Klimecki otwierając posiedzenie wygłasza następujące przemówienie:

„Zanim przystąpimy do uroczystego odebrania przysięgi od nowo-wybranego Prezydenta miasta, pozwolę sobie imieniem Zarządu miasta oraz imieniem Rady miejskiej powitać Cię Panie Wojewodo w tej sali jako przedstawiciela Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polskiej. W tej sali skupiają się najżywotniejsze nici stanowiące o istocie i zadaniach naszego miasta — Kraków jak duchowa stolica Narodu Polskiego i druga z rzędu stolica Polski jest związana najżywiej z zagadnieniami Rządu Polskiego, dlatego na Ratuszu miejskim witam Cię Panie Wojewodo z żywą radością i z najwyższym szacunkiem jako przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej. Równocześnie proszę Cię Panie Wojewodo, abyś był łaskawy odebrać przysięgę od nowo wybranego Prezydenta miasta".

Po odczytaniu dekretu P. Prezydenta Rzeczypospolitej zatwierdzającego wybór Pana Dra Mieczysława Kaplickiego na Prezydenta miasta, Pan Wojewoda Dr. Kwaśniewski odebrał od P. Prezydenta Dra Kaplickiego następującą przysięgę:

Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że na poruczonem mi stanowisku Prezydenta stoł. król. m. Krakowa przyczyniać się będę w mym zakresie ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której zawsze wiernie służyć będę, wszystkich obywateli kraju w równem mając zachowaniu, przepisów prawa strzec pilnie, obo-

wiązki mego urzędu ciążące na mnie z tytułu własnego i zleconego zakresu działania spełniać gorliwie i sumiennie, oraz dbać będę o dobro mieszkańców i Gminy stoł. król. m. Krakowa, polecenia mych Władz przełożonych wykonywać dokładnie, a tajemnicy urzędowej dochowam.

Tak mi Panie Boże dopomóż.

Po złożeniu przysięgi Pan Prezydent zająwszy fotel prezydjalny wygłosił następujące przemówienie:

Panie Wojewodo! Świetna Rado!

Panowie wyróżniliście mnie niezwykłym zaszczytem, powołując mnie na stanowisko Prezydenta miasta. Zaszczyt ten wielki umiem sobie cenić tembardziej, że zdaję sobie sprawę z tego faktu, że Panowie powołaliście mnie z poza swego grona, albowiem w tej Radzie nie miałem dotychczas honoru zasiadać. Za ten dowód zaufania serdecznie Panom dziękuję i przyrzekam, że dołożę wszelkich sił, abym na to zaufanie w całej mierze zasłużył.

Urzędowanie obejmuję z otuchą i ufnością, a otuchy dodaje mi ten fakt, że w ostatnich tygodniach doznałem dużo objawów życzliwości i serca ze strony Panów tu zebranych, jakoteż ze strony licznego grona obywatelstwa miasta Krakowa. Fakt ten jest dla mnie pocieszającym, bo w życiu jest tak, że jeżeli ktoś pracuje w atmosferze ciepła, jest mu znacznie łatwiej pracować i w znacznie wyższej mierze może się ze swoich zadań wywiązać, aniżeli ktoś kto czuje, że otoczony jest ludźmi nieżyczliwymi i że mierzą w niego spojrzenia wrogie, rade by wbito mu sztylet w plecy. Fakt ten, że ja w korzystnych dla mnie warunkach obejmuję urzędowanie, dodaje mi otuchy, że z powierzonych mi zadań potrafię się wywiązać.

Drugim momentem dodającym mi otuchy to fakt, że ja kocham Kraków i z miastem tem jestem mocno związany. Toteż w okresach, kiedy stawałem przed decyzją opuszczenia Krakowa z tych, czy innych powodów, w ostatniej chwili zwyciężał zawsze sentyment dla Krakowa, który sprawił to, że tu mieszkam, a obecnie mam zaszczyt zajmować ten fotel. Nie taję, iż urzędowanie obejmuję w czasach niełatwych i bynajmniej sobie nie wyobrażam, że fotel prezydenta będzie różami wysłany. Boję się, że będą i takie chwile, kiedy kolców będzie więcej niż róż. Żyjemy w czasach ogromnego przesilenia, które objęło całą kulę ziemską. Przesilenie to w równej mierze dotknęło rasę białą jak i rasę kolorową, bo i murzyni cierpią, gdyż produkty przy których pracowali, dzisiaj zbytu nie mają. Ten fatalny stan gospodarki na całym świecie nie pozostał bez wpływu na budżety i finanse państw i samorządów. Pod tym względem i miasto Kraków nie jest wyjątkiem. I finanse w Krakowie nie są tego rodzaju, abym mógł powiedzieć, że są dobre, dlatego więc moje stanowisko wygodnem nie będzie.

Nie przychodzę do Panów z żadnym kamieniem filozoficznym — przychodzę z pewnemi prawidłami i regułami gospodarczemi, które są stare jak świat i obowiązywały zarówno w czasach zamierzchłych, nie tracąc swej ważności aż po dzień dzisiejszy, albowiem tak w polityce, jak i w życiu gospodarczem jest kilka reguł, które obowiązują wiecznie. Jedną z takich reguł jest zasada, że jeśli obywatelom dzieje się źle, jeśli wpływy są małe, należy ograniczyć wydatki. Należy oszczędzać, pod tem hasłem obejmuję rządy w tem mieście. Oszczędność — oszczędność i jeszcze raz oszczędność! Może powie ktoś, że to hasło jest drobnomieszczańskie. Zarzut ten biorę ze spokojnem sumieniem na siebie. W życiu trzymałem się zawsze tej zasady, że nigdy nie wydawałem więcej niż miałem. Również i na tem stanowisku wydawał będę tyle pieniędzy ile będę miał, a nie będę narażał miasta na długi, zaciągnięte dla celów nie twórczych. Po moim trupie do tego nie dopuszczę! Na takiej platformie ułoży się mój stosunek do współpracowników i obywateli. Kto zechce mi być pomocnym — do tego rękę wyciągnę, a kto zechce mi przeszkadzać, to temu przyjacielem nie będę, a nawet go usunę.

Mam wrażenie, że to hasło oszczędności, to nie jest hasło przejściowe, które rzucam na rok, czy na dwa. Obawiam się, że całe nasze pokolenie t. zw. przedwojenne przez długie lata będzie pod tem hasłem musiało istnieć. Cuda się nie dzieją. Odebraliśmy Ojczyznę zniszczoną przez rozbiorców. Musimy się odbudować, musimy Państwo zmontować na mocnych podstawach, aby te pokolenia, które przyjdą odebrały Polskę silną i gospodarczo kwitnącą. Tego żadnym cudem nie można dokonać. Maksimum pracy trzeba wydobywać i maksimum energji, a mało konsumować i pod tem hasłem wypadnie nam jeszcze długie czasy żyć.

Powiecie Panowie, że jestem pesymistą, ale nie, ja pesymistą nie jestem i uważam, że jeśli Opatrzności podobało się, aby naszemu pokoleniu dać to szczęście, aby przeżywało realizację tych ideałów, dla których cztery pokolenia Polaków walczyły i gniły w tajgach sybirskich i w więzieniach, jeśli Opatrzności podobało, że my dożyliśmy tej chwili, że możemy własnemi mózgami i własnemi rękoma budować Ojczyznę, to warto nam i ujemne skutki tego faktu ponosić i dlatego w tych właśnie momentach szukam przeciwwagi do tego co szary dzień niesie i co nieść musi. Fakt ten musi nam dopomódz w przetrwaniu wszystkich przeciwieństw i trudności.

Finanse naszego miasta nie są tego rodzaju, abyśmy mogli liczyć się z nadwyżką w najbliższym czasie, a z drugiej strony wydatki są wielkie. Problemów o charakterze inwestycyjnym słowami załatwić się nie da. Nie będę więc Panom piasek w oczy ciskał i przyrzekał to czego uczynić nie mogę. Niemniej wspomnę w kilku słowach o tem, a więc w pierwszym rzędzie problem budowy Muzeum Narodowego. Są grunta i plany, są cudowne zbiory przekazywane miastu przez całe pokolenia, które niszczeją, nie mając należytego pomieszczenia. Uważam zatem za mój obowiązek, bez względu na przesilenie, za wszelką cenę zrealizować budowę tegoż Muzeum i muszę oświadczyć, że kwestję budowy Muzeum uważam za weksel honorowy z mej strony i jeśli tylko dane mi będzie zasiadać na tym fotelu przez dłuższy czas, to Muzeum stanie. Jak i skąd ja na to pieniądze wezmę, tego jeszcze nie wiem, wiem tylko, że te pieniądze, wydobyć muszę i uważam, że jeśli człowiek czegoś mocno chce, to pieniądze nie mogą być mu przeszkodą.

Drugim ważnym problemem jest sprawa zabezpieczenia Krakowa przed powodzią. Niestety zrealizowanie tego problemu zależne jest tylko od rządu i kosztować

będzie kilkanaście miljonów. Kiedy rząd będzie w stanie przystąpić do rozpoczęcia prac, tego powiedzieć nie mogę, zapewniam jednak, że będę czuwał nad tem, aby problem ten przybliżyć do urzeczywistnienia.

Trzecim problemem jest kwestja mieszkaniowa. W tej chwili nie ma wprawdzie tego straszliwego głosu mieszkań — jest trochę bardziej przestrono, niestety tylko na punkcie mieszkań większych. Mieszkań małych dla szerokich warstw dla robotników i dla podurzędników jest mało, a te które są nie zawsze odpowiadają wymogom hygieny. Pocieszającym jest fakt, że w ciągu ostatnich lat mamy w Krakowie bardzo żywy ruch budowlany w przeciwieństwie do innych miast. Jeśli ktoś był w Lesie Wolskim i rzucił okiem w kierunku Bronowic, ten zauważył, że cała okolica pokryła się siecią domków. To mały człowiek Krakowa za oszczędności zebrane w ciągu swego życia, sam, nie szukając niczyjej pomocy, wybudował sobie dom. Ci obywatele to największa chluba Krakowa. Ten centuś galicyjski, ten „krakauer", z którego kpi się w całej Polsce, bez względu na kpiny innych dzielnic, ciułał i za te centusie wystawił sobie własne domki. Przyrzekam, że ten zdrowy zmysł oszczędnościowy znajdzie we mnie pełne zrozumienie i że ze swej strony wszystko zrobię, aby im ten ruch budowlany ułatwiać.

To są wielkie problemy, ale oprócz tych jest jeszcze dużo małych problemów np. Młynówka płynąca prawie przez centrum Krakowa. Kiedy byłem jeszcze na medycynie, mieszkałem na ul. Łobzowskiej i idąc codziennie koło tej Młynówki zastanawiałem się, dlaczego ta rzeczka nie została dotychczas zasypana, raz nawet zaczepiłem pewnego radcę miejskiego, który mi oświadczył, że do roku sprawa ta będzie załatwiona. Tymczasem dużo wody w tej Młynówce od tego czasu upłynęło i nic się nie zmieniło. Musiały być ważne powody, że sprawy tej dotychczas nie załatwiono. Nie chcę krytykować moich poprzedników i uważam sprawę tą za dotkliwą bolączkę miasta, którą należy usunąć, jednak obecne finanse miasta nie pozwalają na rychłe zrealizowanie tej sprawy.

Dalej idą bruki. Kraków należy do najgorzej wybrukowanych miast w Polsce. Pozatem są szosy, w lecie pełne kurzu, a na wiosnę i w jesieni pełne błota. Przygotowany jestem na to, że często mi się zdarzy, że obywatele przystąpią do mnie z żądaniem: „chcemy przestać dusić się w kurzu i brodzić w błocie". Niestety na naprawę dróg trzeba miljonów, a ja ich nie mam, proszę więc o wielką cierpliwość. Wspomnę teraz o ul. Stolarskiej, która ze względu na fatalny swój stan musi być doprowadzona do takiego stanu, aby nam wstydu i hańby nie przynosiła, tem więcej, że stanowi ona jedną z głównych arterji miasta, przy której stoi jeden z najpiękniejszych kościołów. Zapewniam zatem Panów, że niedługo już chodzić będziecie po tak zaniedbanej ulicy.

Za jedną z najważniejszych zadań Rady miasta i wogóle obywatelstwa uważam sprawę zrealizowania budowy kolei Kraków-Miechów. Sprawa ta jest na najlepszej drodze dzięki temu, że miałem poprzednika, który umiał uderzyć tam gdzie należy i który umiał wyzyskać odpowiedni moment psychologiczny, że mamy takiego Dyrektora Kolei, jak p. Inż. Bobkowski, możemy więc spodziewać się, że niedługo nastąpi kulturalne i gospodarcze połączenie Krakowa z Miechowem.

Co do przyłączenia Olkusza i Miechowa do Województwa krakowskiego, to mogę oświadczyć, że we wszystkich projektach te dwa powiaty są przewidziane dla naszego Województwa. Są również projekty, które godzą w najżywotniejsze interesy naszego miasta i zapewniam, że ilekroć będzie groziło niebezpieczeństwo, starał się będę, aby go od Krakowa odchylić.

Jednym z dalszych problemów to turystyka. Przyroda dała nam bogactwa wielkie. Rok rocznie płyną do Tatr całe fale ludzi przez Kraków, a niezależnie od Tatr i samo nasze miasto jako chluba dorobku kulturalnego jest celem turystów. Oczywista rzecz, że musimy wszystko robić, aby ten ruch turystyczny podtrzymać, aby z roku na rok turystów było więcej, a gospodarczy efekt tej turystyki dla naszego miasta dodatni.

Kraków posiada świetne gimnazja, świetny uniwersytet, a pracą swą i tradycją wyrobiło sobie nazwę: „miasta-uczelni". Z tych względów uważam, że miasto takie nie powinno doznawać najmniejszego uszczerbku i dlatego sprzeciwiał się będę zwijaniu szkół i gimnazjów, aby ten dorobek lat minionych nie uszczuplony przez nas, mógł być przekazany przyszłym pokoleniom.

Kraków jest najstarszym ogniskiem kultury narodowej. Najpierw błyszczy świetnością za czasów panowania przepotężnego rodu Jagiellonów, następnie po upadku dźwiga się w drugiej połowie XIX. wieku chlubiąc nazwiskami głośnemi na całą Polskę. Niema wówczas ani jednego wielkiego pisarza, któryby w Krakowie nie mieszkał, czy to stale, czy chwilowo i tutaj nie tworzył. Wymienię tu Asnyka, Orkana, Tetmajerów, Wyspiańskiego. Ten ostatni zaś tak związany z Krakowem i tak nawskróś krakowski, że inne miasta nie mogą go zrozumieć i nadążyć za nim. Krakowski teatr za czasów Koźmiana i Pawlikowskiego doszedł do szczytu twórczości. Nauka zaś zajaśniała takiemi nazwiskami jak Dr. Dietl, Dr. Teichman, które chlubę rozniosły po całym świecie jako o odkrywcach układu limfatycznego, Olszewski i Witkowski, skroplili tlen, Szujski i Bobrzyński stworzyli szkołę historyczną, a wreszcie Kraków w drugiej połowie XIX. w. i w początkach XX. w. był siedliskiem polskiej racji stanu i polskiej myśli.

Jeżeli Panowie zrobicie rewję wszystkich prądów politycznych, to przekonacie się, że wszystkie one miały początek w Krakowie. A więc Stańczycy. Stronnictwo to tu się ukonstytuowało i stąd promieniowało na całą Galicję. Dzisiaj możemy o niem powiedzieć, że składało się z ludzi wielkich i zdrowo patrzących, skoro tak długo rządziło. Następnie stronnictwo ludowe, demokratyczne z ludźmi jak Romanowicz, Rotter i Asnyk tu działało, ruch robotniczy tu stawiał swoje pierwsze kroki i tu się rozwijał i położył wielkie zasługi około spolszczenia Śląska. Następnie ruch niepodległościowo-rewolucyjny tu miał również siedzibę. Tu pracował Józef Piłsudski, stąd ruch strzelecki rozchodził się na całą Polskę, stąd też wyszła pierwsza kadrówka w bój o niepodległość.

Przedstawiłem Panom spadek jaki odziedziczyliśmy, a którego nie wolno nam zmarnować i mamy święty obowiązek dołożyć starań, aby Kraków i na przyszłość był wielkiem ogniskiem kultury, sztuki i polskiej racji stanu i dlatego nie dopuścimy do tego, aby to wielkie ognisko miało wygasnąć i zamienić się w popielisko.

Kraków jest miastem o dość szczęśliwem położeniu gospodarczem, niema tych przeciwieństw jakie są n. p. w Łodzi lub w Warszawie, gdzie obok wielkiego bo-

gactwa znajduje się skrajna nędza. Kraków posiada pewną równowagę klasową i dlatego niema w nim jaskrawych przeciwieństw jak gdzieindziej. Ja pragnę tak gospodarować, aby tą równowagę nadal utrzymać, a za wzór biorę sobie przyrodę, w której zasadniczą cechą jest równowaga. Jeśli znajdzie się śmiałek, który równowagą przyrody zechce zachwiać, to ta przyroda zawsze się zemści. Weźmy lasy. Zbyt szybkie tempo wycięcia lasów w Dalmacji do czego doprowadziło? Gdy Wenecjanie wyrąbali lasy na budowę okrętów, pozostawili nagie do dziś, skaliste, puste wybrzeża Karsu ciągnące się na olbrzymiej przestrzeni. Do tego doprowadził człowiek postępując wbrew prawom przyrody. To samo odnosi się do praw ludzkich i miast, więc ja będę dążył do tego, aby wszystkie warstwy społeczne, a więc mieszczaństwo, kupcy i robotnicy, wielki przemysł, były w równej mierze popierane i aby przez tą harmonję utrzymać w Krakowie tą szczęśliwą równowagę, która nam pozwoli obecny kryzys łatwiej przetrwać. Niezależnie od tego, że wszystkich obywateli traktować będę na równi, bez względu na narodowość i wyznanie niemniej zaznaczam, że Kraków uważam za miasto o charakterze katolickim i że w pełnej mierze z faktem tym liczyć się będę.

Widzę, że Panowie przyglądacie mi się i chcecie ze słów moich odczytać moje oblicze. Ja na słowa nie liczę, lecz na czyny. Nie mogę się oprzeć wrażeniu, że nietylko Wy Panowie mi się przyglądacie, ale także przygląda mi się wielki Prezydent Leo i Dietl. Patrzę się na tego kolegę, po którym drugi z rzędu ten fotel zajmuję. Zwracam się do Ciebie Profesorze i pragnę zapewnić, że zdaję sobie sprawę z dystansu, jaki mnie od Ciebie dzieli. Tyś był wielkim uczonym, dwie Wszechnice chlubią się tem, żeś na nich wykładał, a ja jestem zwykłym, szarym lekarzem Kasy chorych. Wielki Panie Prezydencie! położyłeś znaczne zasługi dla miasta, a obywatele z wdzięczności jedną z najpiękniejszych ulic Krakowa Twoim imieniem nazwali — ja dopiero wszystko mam przed sobą i przyrzekam Ci, że dołożę wszelkich sił i oddam się cały bez reszty na usługi miasta i zrobię wszystko co jest w mej mocy, aby nie przynieść wstydu i hańby stanowi lekarskiemu, z którego mam honor się wywodzić.

Zamykając to pierwsze posiedzenie, wyrażam radość z tego powodu, że pierwszy akt mego urzędowania będzie polegał na asystowaniu przy odznaczeniu zasłużonych urzędników Magistratu, których Panie Wojewodo racz łaskawie udekorować przyznanemi odznaczeniami — jak również i pp. radców miejskich.

Następnie Pan Wojewoda dokonał dekoracji urzędników Magistratu i członków Rady miejskiej. Odznaczeni zostali:

Urzędnicy Magistratu:

1) St. Radca Mgtu Edward Kubalski — Krzyż Kawalerski Orderu „Polonia Restituta".

2) St. Radca Mgtu Mr. Stanisław Herget — Złoty Krzyż Zasługi.

3) St. Radca Mgtu Dr. Jan Wydro — Złoty Krzyż Zasługi.

Członkowie Tymcz. Rady miejskiej:

1) Dr. Maksymiljan Kessler — Krzyż Kawalerski Orderu „Polonia Restituta".

2) Inż. Franciszek Drobniak — Krzyż Kawalerski Orderu „Polonia Restituta".

3) A. Jarosz — Srebrny Krzyż Zasługi.

Imieniem odznaczonych urzędników Mgtu podziękował Panu Wojewodzie za odznaczenie p. radca Kubalski, imieniem radców m. p. Dr. Kessler.

Na tem posiedzenie zamknięto.

32-gie jawne posiedzenie Tymczasowej Rady miejskiej z dnia 28 lutego 1933 r.

Dnia 28 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Prezydenta miasta Dra Mieczysława Kaplickiego w obecności PP. Wiceprezydentów Dra Landaua, Dra Klimeckiego oraz przy udziale 100 członków Rady m. posiedzenie Rady m.

Po otwarciu posiedzenia przez Pana Prezydenta miasta przystąpiono do porządku dziennego.

. Złożenie przyrzeczenia radzieckiego przez nowych Radców.

Pan Prezydent Dr. Kaplicki odebrał przyrzeczenie radzieckie od następujących nowych Radców miejskich:

1) p. prof. Stanisława Skoczylasa, dziekana Wydziału górniczego Krakowskiej Akademji Górniczej,

2) p. Adama Skotnickiego, prezesa Rady Unji Okręg. Zw. zawod. prac. umysł.,

3) p. Dra Juljusza Dunikowskiego, notarjusza.

II. Wybór członka do Państwowej Rady kolejowej w miejsce b. Prezydenta Pana Beliny-Prażmowskiego.

Rm. Dr. Korolewicz wnosi: Proponuję imieniem Komisji Matki, aby w miejsce Pana Prezydenta Beliny-Prażmowskiego wybrać członkiem Państwowej Rady kolejowej Pana Prezydenta miasta Dra Kaplickiego.

Wniosek przyjęto przez aklamację.

Nr. Prez. R. m. 33/33.

III. Wybór członka do Rady Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa w miejsce b. Prezydenta P. Beliny-Prażmowskiego.

Rm. Dr. Korolewicz wnosi: Proponuję imieniem Komisji Matki, aby w miejsce b. Prezydenta Pana Beliny-Prażmowskiego wybrać członkiem Rady Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa Pana Prezydenta Dra Kaplickiego.

Wniosek przyjęto przez aklamację.

Nr. Prez. Kas. 112/33.

IV. Dodatkowy wybór członków i zastępców do Komisji szacunkowych dla państwowego podatku dochodowego.

Rm. Dr. Korolewicz wnosi: Imieniem Komisji Matki proponuję, aby wybrać do Komisji szacunkowej I.: w miejsce Rm. Kostrzewskiej i Madeyskiego jako za-

stępców Andrzeja Różeckiego i Zaleskiego Juljusza,

do Komisji szacunkowej II:
w miejsce Rm. Toboły jako członka — Zacharjasza Władysława, zaś w miejsce Rm. Cymborskiego jako zastępcy — Bębenka Franciszka,

do Komisji szacunkowej III:
w miejsce Taubmana jako zastępcy — Wachsa Emanuela.

Wnioski uchwalono. Nr. Prez. R. m. 5/33.

V. Przydział do Sekcji i Komisji Rady m.

Rm. Dr. Korolewicz wnosi: Imieniem Komisji Matki proponuję wybrać:

do Sekcji III. prawniczej:
Rm. Dra Dunikowskiego Juljusza,

do Sekcji IV. szkolnej:
Rm. Dra Wroniewicza Tadeusza,

do Sekcji IX. sanitarnej:
Rm. Mr. Dawida Henryka.
Wnioski uchwalono.

Wnioski ad VI, VII, VIII, IX, X uchwalono en bloc a mianowicie:

VI. Plan zabudowania gruntów ograniczonych ulicami: Dekerta, Lipową i Romanowicza w Dz. XXII.

Na mocy art. 29 i nast. prawa budowlanego i zabudowania osiedli oraz na skutek ogłoszenia Magistratu z dnia 12/IX. 1932 Nr. 14/Bb./Reg./1932, uchwala się plan zabudowania obszaru w Dz. XXII (Podgórze) ograniczonego ulicami: Dekerta, Lipową i Romanowicza, a w szczególności uchwala się:

1) Otwarcie ulicy na gruntach Krakowskiej Fabryki Drutu i wyrobów żelaznych Ska Akc. w Krakowie, łączącej ulicę Dekerta z ulicą Romanowicza na przestrzeni parcel l. kat. 585, 586, 587 i 617/1 z linjami regulacyjnemi, jak oznaczono w planie Bud. m. Oddz. B. z dnia 30 stycznia 1933 kolorem czerwonym i literami: a-b-c od strony południowo-zachodniej, oraz literami d-e od strony północno-wschodniej.

2) Reasumując częściowo uchwałę Rady m. z dnia 6 maja 1921 L. 113/Bb/21 uchwala się linje regulacyjne wylotu ul. Dekerta do ul. Lipowej, jak oznaczono w planie Bud. m. B. z dnia 30 stycznia 1933 kolorem czerwonym i literami e-f.

3) Sposób zabudowania parcel przyległych do nowo powstałej ulicy, uchwala się zwarty, z tylną linją budowlaną, (oznaczoną w planie Bud. m. B. kolorem czerwonym) o wysokości ustawowej, bez oficyn i suteren mieszkalnych.

4) Rada miejska przyjmuje do wiadomości oświadczenie krakowskiej Fabryki drutu i wyr. żel. S. A. jako właścicielki parcel, złożone do protokołu, że pokryje koszty pierwszego urządzenia ulicy na jej gruntach uchwalonej, zastrzegając:

a) sposób urządzenia tej ulicy ustali Komisja drogowo-kanałowa, działająca imieniem Rady m. (art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego i zabudowania osiedli),

b) Gmina miasta Krakowa obejmie powyższą ulicę skoro przynajmniej 1/3 część frontu będzie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie tejże ulicy obciążać będzie właścicieli przyległych gruntów, względnie ich prawonabywców,

c) ulica przekazana będzie bezpłatnie i w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych Gminie m. Krakowa.

5) Plan powyższy należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4 tygodni począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

Nr. Bb. Reg. 30/33.

VII. Plan zabudowania gruntów w Nowej Wsi Dz. XV. ograniczonych ul. Kaz. Wielkiego, Racławicką, Al. Grottgera i granicą Dz. XVI. Łobzów.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 21 września 1932 Nr. Bb. Reg. 207/32/XLIII uchwala się po myśli art. 29 prawa budowlanego plan zabudowania obszaru gruntów w Dz. XV. Nowa Wieś, ograniczonego ul. Kaz. Wielkiego, ul. Racławicką, Al. Grottgera i granicą Dz. XVI. Łobzów, według planu Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 22 października 1932 r.

W szczególności uchwala się:

1) Otwarcie ulicy oznaczonej na planie Bud. B. z dnia 22 października 1932 r. liczbą rzymską I., mającej powstać na parceli l. kat. 120 z linją regulacyjną, oznaczonej na powyższym planie czerwono i literami a-b-c wraz z linją budowlaną a'-b'-c' po stronie zachodniej, oraz linją regulacyjną oznaczoną czerwono i literami h-j po stronie wschodniej.

2) Otwarcie ulicy oznaczonej na powyższym planie Bud. B. liczbą rzymską II. na odcinku szerokości parcel l. kat. 129/1, 123/1, 120, 119/1 i 119/2 z linją regulacyjną oznaczoną na powyższym planie Budownictwa B. czerwono i literami: d-c-h-g po stronie południowej, oraz linją regulacyjną oznaczoną czerwono i literami e-f wraz z linją budowlaną e'-f' po stronie północnej.

3) Dla bloków powstałych w obrębie przedłożonego obszaru uchwala się sposób zabudowania wkreślony w dołączonym planie zabudowania, a mianowicie:

a) dla bloku Nr. 1 uchwala się sposób zabudowania zwarty bez oficyn i suteren z wysokością domów ustawową,

b) dla bloku Nr. 2 sposób zabudowania zwarty z 10 metr. przerwą zabudowań z dopuszczeniem grup oficyn w realnościach od strony ul. Racławickiej w sposób wrysowany w planie i bez suteren z wysokością domów ustawową,

c) dla bloku Nr. 3 od strony Al. Grottgera sposób zabudowania domami wolno stojącemi, zaś od strony ul. Nr. II. sposób zabudowania grupowy bez oficyn i bez suteren z wysokością domów nie większą jak 12 metrów.

4) Wszystkie bloki przeznacza się na zabudowanie domami mieszkalnemi z dopuszczeniem w oficynach

bloku Nr. 2 warsztatów przemysłowych nie podpadających pod przepisy art. 18 prawa budowlanego.

5) Dla wszystkich bloków uchwala się tylne linje budowlane zaznaczone w dołączonym planie czerwono, poza któremi z wyjątkiem realności położonych przy ul. Racławickiej, żadnych budynków mieszkalnych stawiać nie można.

6) Wkreśloną w powyższym planie zabudowania parcelację uchwala się jako podstawę dla wnieść się mających planów podziału przez właścicieli poszczególnych realności.

7) W odniesieniu do brzmienia art. 64 prawa budowlanego Rada m. zaznacza, że nie podejmie inicjatywy w urządzeniu ulic objętych uprawomocnić się mającym planem zabudowania, a przyjmuje do wiadomości złożone przez właścicieli gruntów deklaracje, że oni pokryją koszta pierwszego urządzenia tych ulic, zastrzegając:

a) sposób urządzenia ulic po myśli art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego oznaczy Komisja drogowo-kanałowa i gruntowa działająca imieniem Rady miasta,

b) Gmina m. Krakowa po myśli art. 66 prawa budowlanego obejmie powyższe ulice, skoro przynajmniej 1/3 część długości frontów będzie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie tych ulic obciążać będzie właścicieli gruntów względnie ich prawonabywców,

c) ulice będą przekazane bezpłatnie i w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych.

8) Orzeczenie zatwierdzające parcelację powyższych gruntów wyda Magistrat po uprawomocnieniu się planu zabudowania oraz po zabezpieczeniu kosztów pierwszego urządzenia ulic w uchwale wymienionych.

9) Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od pierwszego dnia miesiąca najbliższego względnie następnego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

Nr. Bb. Reg. 196/32.

VIII. Zmiana planu zabudowania gruntów H. Bobakowej w Dz. XVIII.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 22 października 1931 do L. Bb. 3578/31 (XXXII) po myśli art. 51 prawa budowlanego, uchwala się zmianę planu zabudowania gruntów H. Bobakowej, uchwalonego przez Radę miasta 9 października 1930 do L. Bb. 1021/30 według planu Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 3 stycznia 1933 alternatywa III-cia, a w szczególności uchwala się:

Zmianę punktów 1—8 odnośnej uchwały Rady m., które mają brzmieć:

1) otwarcie ulicy wzdłuż projektowanej linji kolejowej Kraków-Miechów z linją regulacyjną oznaczoną na powyższym planie Budownictwa B. z dnia 3 stycznia 1933 linją czerwoną i literami a-b od strony południowo-wschodniej.

2) Otwarcie ulicy wzdłuż północnej granicy bastjonu IV a. z linjami regulacyjnemi według linji czarnych czerwono uzupełnionych i na planie Budownictwa m. B. z dnia 3 stycznia 1933 oznaczonych literami: a-c od strony północno-wschodniej z linją budowlaną a'-a"-c"-c' zaś j-k od strony południowo-zachodniej.

3) Otwarcie ulicy Nr. I. środkiem gruntów p. Bobakowej z linjami regulacyjnemi według linji czarnych, czerwono uzupełnionych na planie Budownictwa m. B. z dnia 3 stycznia 1933 oznaczonych literami: d-e od strony południowo-zachodniej z linją budowlaną d'-d"-e"-e', zaś f-g od strony północno-wschodniej z linją budowlaną f'-f"-g"-g'.

4) Otwarcie ulicy Nr. II. wzdłuż północnej granicy gruntów Bobakowej z linjami regulacyjnemi według linji czerwonych na planie Budownictwa B. z dnia 3 stycznia 1933 oznaczonych literami b-l od strony południowo-zachodniej, zaś h-i od strony północno-wschodniej z linją budowlaną h'-i'.

5) Sposób zabudowania gruntów powyższemi linjami regulacyjnemi objętych — zwarty bez suteren mieszkalnych i oficyn.

6) Dla zabudowań od Al. 29 Listopada wysokość ustawową przy maksymalnej szerokości traktu do 17 m.

7) Wysokość zabudowań od innych ulic ogranicza się do 15 m przy maksymalnej szerokości traktu do 15 m.

8) Powstałe parcele przeznacza się pod budowę domów mieszkalnych z wykluczeniem zakładów przemysłowych podpadających pod art. 18 prawa budowlanego.

9) Rada miejska przyjmuje do wiadomości oświadczenie złożone do protokołu z dnia 29 kwietnia 1930 przez p. Helenę Bobakową, właścicielkę gruntu lwh. 189/Dz. XVIII., że pokryje koszta pierwszego urządzenia ulic na powyższym gruncie uchwalonych zastrzegając:

a) sposób urządzenia ulic po myśli art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego oznaczy Komisja drogowo-kanałowa i gruntowa działająca imieniem Rady m. z mocy upoważnienia z dnia 5 listopada 1928 do L. I. 4660/28,

b) Gmina m. Krakowa po myśli art. 66 prawa budowlanego obejmie powyższe ulice, skoro przynajmniej 1/3 część długości frontów będzie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie tych ulic obciążać będzie właścicielkę gruntu względnie jego prawonabywców,

c) ulice będą przekazane bezpłatnie i w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych Gminie m. Krakowa.

Orzeczenie zatwierdzające parcelację budowlaną powyższego gruntu wyda Magistrat po uprawomocnieniu się planu zabudowania, po ogłoszeniu tegoż po myśli art. 35 prawa budowlanego, oraz po zabezpieczeniu kosztów pierwszego urządzenia ulic w niniejszej uchwale wymienionych.

Plan powyższy należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca, następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały. Nr. Bb. Reg. 303/32.

IX. Otwarcie przecznicy ul. Zabłocie na gruntach Brylskiej i inż. Kucharskiego w Dz. XXII.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu po myśli art. 26 prawa budowlanego z dnia 21 czerwca 1932 Nr. Bb. Reg. 124/32 (XLI) uchwala się plan zabudowania obszaru gruntów zawartych między ul. Przemysłową, Zabłocie, Romanowicza i Lipową Dz. XXII w Krakowie, według planu Bud. m. B. z dnia 23 czerwca 1932, uzupełnionego dnia 19 września 1932, a w szczególności uchwala się:

1) Otwarcie ulicy wiodącej od ul. Zabłocie w kierunku południowym wzdłuż granicy parceli lwh. 580 własność Wiktorji Brylskiej i inż. Kucharskiego lwh. 662 gm. kat. Kraków Dz. XXII. ze wschodnią linją regulacyjną oznaczoną na planie Budownictwa B. czerwono

głoskami: a-b oraz zachodnią linję regulacyjną oznaczoną głoskami c-d.

2) Grunta po obu stronach ulicy przeznacza się na cele przemysłowe z zastrzeżeniem zabudowania ich, zgodnie z obowiązującemi przepisami budowlanemi.

Rada miasta przyjmuje do wiadomości deklarację właścicieli gruntów pisaną protokolarnie, że zabezpieczą hipotecznie obowiązek urządzenia powyższej ulicy w obrębie swych gruntów zastrzegając:

a) sposób urządzenia ulicy oznaczy Komisja drogowo-kanałowa, działająca imieniem Rady miasta,

b) Gmina obejmie ulicę skoro przynajmniej 1/3 część długości frontu zostanie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie i oświetlenie ulicy będzie należeć do właściciela gruntu,

c) ulica będzie oddana w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

Powyższy plan należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały. Nr. Bb. Reg. 110/32.

X. Plan zabudowania gruntów ograniczonych Młynówką, przedłużeniem ul. Gnieźnieńskiej i Szkołą Podchorążych, Dz. XVI.

Po myśli art. 29 prawa budowlanego z dnia 16 lutego 1928 Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202 uchwala się plan zabudowania obszaru gruntów ograniczonego Młynówką, przedłużeniem ul. Gnieźnieńskiej i Szkołą Podchorążych Dz. XVI. według planu Budownictwa miejskiego z dnia 2 września 1932.

W szczególności uchwala się:

1) Linję regulacyjną po stronie południowej ul. Kazimierza Wielkiego, oznaczoną na planie Budownictwa m. B. z dnia 2 września 1932 czerwono i literami a-b.

2) Otwarcie ulicy Nr. I. mającej łączyć ul. Kazimierza Wielkiego z ul. Bronowicką z linjami regulacyjnemi, oznaczonemi na powyższym planie Budownictwa m. B. czerwono i literami r-r z_1-z_1 po stronie południowej, oraz literami A-B-C-D po stronie północnej.

3) Linje regulacyjne ul. Nr. II. (ul. Podchorążych) oznaczone na powyższym planie Bud. m. B. czerwono i literami b-c-d wraz z linją budowlaną c_1-d_1 po stronie wschodniej, oraz literami p-A-s-t-u po stronie zachodniej.

4) Linje regulacyjne ul. Nr. III. (przedłużenie ul. Wybickiego) oznaczone na powyższym planie Bud. m. B. czerwono i literami u-u_1-w_1-w po stronie północnej, oraz literami e-f-g-h wraz z linją budowlaną e-f_1-g_1-h po stronie południowej.

5) Linje regulacyjne ul. Nr. IV. (przedłużenie ul. Gnieźnieńskiej) oznaczone na powyższym planie Budownictwa m. B. czerwono i literami w-x-y po stronie wschodniej oraz literami i-j-k po stronie zachodniej.

6) Linje regulacyjne ul. Bronowickiej oznaczone na powyższym planie Budownictwa m. B. czerwono i literami n-D po stronie północnej, oraz literami m-l-k po stronie południowej.

7) Uchwala się dla bloków przyległych do ulic Nr. II, III, IV i ul. Bronowickiej sposób zabudowania zwarty oraz w odległości 15 m od frontowych linji budowlanych tylne linje budowlane wrysowane w powyższym planie Budownictwa m. B. kolorem czerwonym.

8) Bloki powyższe przeznacza się jedynie na cele mieszkaniowe z wykluczeniem suteren mieszkalnych.

9) Uchwala się wysokość budynków zgodną z ustawą budowlaną.

10) Obszar gruntu między ulicami I, II, III i IV przeznacza się pod budowę budynków publicznych, zaś między ul. I. a Szkołą Podchorążych — pod urządzenie skweru.

11) Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od dnia najbliższego względnie następnego miesiąca po powzięciu niniejszej uchwały.

Wniosek uchwalono, L. Bb. 279/32.

XI. Łodzińska Zofja kupno gruntu w Dz. X.

Imieniem Sekcji I. Rady m. Rm. Inż. Grelowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Sprzedać p. Zofji Łodzińskiej część parceli gminnej lkat. 888 objętą lwh. 84 Dz. X. Zakrzówek przy ul. Kobierzyńskiej, oznaczonej na planie Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 12 grudnia 1932 literami a-b-c-d, o powierzchni około 366 metrów kwadr. za cenę po 3 (trzy) złote za jeden metr kwadr. pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna zapłacona będzie w ten sposób, że w przeciągu dni ośmiu od zawiadomienia o uchwale, złoży kupująca kwotę Zł. 500.— (pięćset), resztę zaś spłaci ratami miesięcznemi po Zł. 100.— (sto).

2) Kontrakt kupna sprzedaży zostanie zawarty po zapłaceniu całej należytości za grunt.

3) Zabudowanie powyższe gruntu ma być zwarte, a wysokość budynku zgodna z prawem budowlanem.

4) Gmina sprzedaje powyższy grunt w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

5) Wszelkie koszty, opłaty i należytości związane z niniejszą sprzedażą poniesie w całości kupująca.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta m. wzgl. jego zastępcy PP. Radców m. Dr. K. Jelonka i Dr. J. Kuhna, a w razie przeszkody Dr. R. Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

Wniosek uchwalono. Nr. I. Nab. 110/32/C.

XII. Sprawa obniżki czynszu za dzierżawę bekoniarni.

Dla objaśnienia poniżej podanego wniosku referent Rm. Dr. Gertler zaznacza, że dzierżawcy, z którymi Gmina zawarła kontrakt w sprawie wydzierżawienia urządzonej w Rzeźni Bekoniarni, zmieniwszy bez porozumienia się z Gminą brzmienie swej firmy, wnieśli dnia 20 XI. 1932 do Gminy pismo z prośbą o zwolnienie ich od gwarancji rocznego czynszu w kwocie Zł. 175.000.— należnego Gminie tytułem dzierżawy, uchylenie świadczeń rzeczowych itp. a to z powodu wprowadzenia kontyngentu bekonów przez Anglję. Następnie dnia 17/XII. 1932 dzierżawcy ci wnieśli ponowne pismo zawiadamiające o wypowiedzeniu kontraktu dzierzawy z tymże dniem.

Na odbytem w tej sprawie posiedzeniu przez Sekcje II. III. i VIII. oraz Komisję dla spraw Rzeźni, a wreszcie po porozumieniu się z Sekcją prawniczą, postanowiono wypowiedzenie to traktować jako nieważne, a to z powodu wystosowania wypowiedzenia przez firmę „Bekon“, której Gmina formalnie jeszcze nie przejęła od tych spólników, którzy są w kontrakcie wymienieni.

Równocześnie jednak Sekcja doszła do przekonania, iż wobec prawdziwości faktów przedstawionych w pow. piśmie, a to panującego kryzysu, skontyngentowania wywozu bekonów itp., należy dzierżawcom umożliwić przetrzymanie okresu dzierżawy przez przyznanie im pewnych ulg i nie dopuścić do zamknięcia Bekonarni. Aby jednak przez zajść mające zmiany nie narażać się na zawieranie nowego kontraktu, co pociągnęłoby za sobą wysokie opłaty skarbowe, postanowiono kontraktu nie zmieniać, tylko upoważnić P. Prezydenta do zrzeczenia się pewnych świadczeń ze strony dzierżawców według następującego wniosku:

Imieniem Sekcji II, III i VIII Rady m. oraz Komisji dla spraw Rzeźni i Targowicy m. Rm. Dr. Gertler wnosi:

Rada miasta uchwali:

Wskutek niepomyślnej konjuktury w handlu eksportowym bekonów, a zwłaszcza wskutek skontyngentowania wywozu bekonów do Anglji, upoważnia się, nie zmieniając kontraktu dzierżawy Bekoniarni, Prezydenta miasta w okresie istnienia kontyngentów do odpisywania (umarzania) części czynszu dzierżawnego, jaki dzierżawcy miejskiej Bekoniarni mają obowiązek Gminie miasta Krakowa na zasadzie postanowień kontraktu dzierżawy z dnia 30 kwietnia 1932 L. R. 13227 płacić — wedle następujących zasad:

a) opłatę za ubój począwszy od 1 lutego 1933 liczyć się będzie po 4 Zł. od każdej bitej sztuki z tem, że

b) czynsz dzierżawny na czas istnienia kontyngentu wywozowego 635 sztuk nie może być mniejszy, niż Zł. 2540.— tygodniowo,

c) w razie podwyższenia kontyngentu lub zwiększonego uboju ponad 635 sztuk tygodniowo, czynsz obliczony będzie wedle ilości sztuk po Zł. 4.— od każdej bitej sztuki, w razie zaś zniżenia kontyngentu minimum czynszu będzie się obliczać od kontyngentu zniżonego po Zł. 4.— od każdej sztuki,

d) w opłacie ubojowej Zł. 4.— od sztuki mieści się podatek towarowy, który przelewany będzie z czynszu na dochód Dz. X. budżetu miejskiego (§ 59 podatek od towarów),

e) w razie zupełnej bezczynności (zastanowienia ruchu) Bekoniarni, czynsz tygodniowy wynosić będzie Zł. 1.550.—,

f) rozliczenie z dzierżawcami odbywać się będzie z końcem każdego miesiąca, a ewentualne wpłacone nadwyżki będą zaliczane i uwzględniane w następnym miesiącu,

g) wpłata czynszu dzierżawnego za każdy tydzień po uzgodnieniu ubitych sztuk, następować ma w środę każdego tygodnia, poczem tydzień liczyć się będzie od niedzieli do soboty włącznie.

Wniosek uchwalono.

Nr. VIII. Bekon, 58/33/Cw.

XIII. Wymiana wentylatorów w chłodni Rzeźni miejskiej.

Imieniem Sekcji II i VIII Rady miasta oraz Komisji dla spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej Rm. Pliszewski Edward wnosi:

Rada miasta uchwali:

Przyjąć ofertę fir. S. A. Drzewiecki i Jeziorański na wymianę wentylatorów w chłodni Rzeźni miejskiej na wentylatory systemu Raschiga na kwotę Zł. 16.314.45 na warunkach płatności ofertą objętych.

Wniosek uchwalono.

Nr. VIII. Chłodnia 844/32/B.

XIV. Częściowe obniżenie opłat za używanie wodomierza.

Imieniem Komisji dla spraw wodociągowych Rm. Prof. Dr. Odo Bujwid wnosi:

Rada miasta uchwali:

Zmienia się uchwałę Rady m. z dnia 17 marca 1924 — Taryfę opłat wodociągowych — Część III. — punkt 2), który ma brzmieć:

Za używanie wodomierza miejskiego, ustawionego w realnościach, do których § 6 ustawy wodociągowej z dnia 12 sierpnia 1899 Nr. 94 Dz. U. i Rozp. kraj. nie stosuje się, w zakładach przemysłowych, przy wodotryskach prywatnych itp. pobierać się będzie czynsz roczny w ratach kwartalnych z góry, od wodomierza o średnicy 10 i 13 mm, Zł. 20.—, o średnicy 15 i 20 mm Zł. 40.—, zaś za każde dalsze rozpoczęte i pełne 10 mm średnicy Zł. 20.— rocznie.

L. 66/1 Z. W. 1933.

W dyskusji nad pow. wnioskiem zabiera głos Rm. Dr. J. Steinberg, który z radością wita pow. wniosek i zaznacza, że szerokie sfery Krakowa pragną doczekać się także obniżki elektromierzy i gazomierzy, które są zbyt wysokie. W końcu zwraca się z prośbą do Prezydjum o polecenie odnośnym instytucjom przeprowadzenia dokładnego obliczenia okresu amortyzacji tych aparatów i odpowiednie obniżenie stawek czynszowych na przyszłość.

Wniosek uchwalono.

XV. Zakupno gum samochodowych do taboru Zakładu czyszczenia miasta.

Imieniem Sekcji VII Rm. Inż. Witold Wierzchowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

1. Zakupić do samochodów kropielnych i popielarskich Zakładu czyszczenia miasta u firmy „Elibor“ Ska Akc., Oddział w Krakowie, Rynek Główny L. 26:

21 sztuk opon marki „Stomil“ wymiar 36×6 po cenie 322 Zł. 80 gr. za sztukę — razem za kwotę	Zł. 6.778.80
21 sztuk dętek marki „Stomil“ wymiar 36×6 po cenie Zł. 29.— za sztukę — razem za kwotę	„ 609.—
21 sztuk opon marki „Stomil“ wymiar 38×7 po cenie Zł. 428.— za sztukę — razem za kwotę	„ 8.988.—
21 sztuk dętek marki „Stomil“ wymiar	

38×7 po cenie Zł. 46.75 za sztukę — razem za kwotę . . . . Zł. 981.75

Łączna wartość dostawy Zł. 17.357.55

Wydatek powyższy pokryć z budżetu Zakładu Czyszcz. miasta § 6 poz. h. 2. „Utrzymanie samochodów i ogumienie".

II. Upoważnić Sekcję VII. Rady miasta do zatwierdzania w przyszłości imieniem Rady m. wniosków w sprawie zakupna ogumienia dla taboru samochodowego Zakładu czyszczenia miasta.

Nr. VII. Z. Cz. m. 28/933/A.

Pan Prezydent poddaje najpierw część pierwszą wniosku pod głosowanie, którą Rada miasta uchwala. Odnośnie zaś do części II. tego wniosku Pan Prezydent wnosi o cofnięcie tegoż do Sekcji VII, gdyż okazała się potrzeba porozumienia się w tej sprawie z Prezydjum i poczynienie pewnych zmian.

Wniosek powyższy wraz z poprawką zgłoszoną przez P. Prezydenta m. uchwalono.

Posiedzenie tajne.

Pan Prezydent Dr. Kaplicki zawiadamia, że od P. Wiceprezydenta Dra Ducha wpłynęło pismo, w którem donosi, że rezygnuje z godności Wiceprezydenta miasta i prosi o zwolnienie go z pełnienia tych obowiązków. Pan Prezydent proponuje przyjęcie powyższego pisma do wiadomości i poleca Rm. Dr. Korolewiczowi odczytanie odnośnego wniosku, który brzmi:

Rada miasta uchwali:

Zgłoszoną przez P. Wiceprez. Dra Ducha rezygnację z godności Wiceprezydenta miasta przyjmuje się do zatwierdzającej wiadomości.

Wniosek uchwalono.

Na tem posiedzenie zamknięto.

13.

Sprawozdania z posiedzenia Sekcyj i Komisyj Tymcz. Rady Miejskiej.

Sekcja VII. Rady miasta dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pażarnej.

Dnia 1 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy miejskiego Pana Inż. Wierzchowskiego i w obecności Pana Wiceprezydenta miasta Witołda Ostrowskiego posiedzenie Komisji Sekcji VII. Rady miasta dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej, na którem uchwalono następujące wnioski Magistratu:

1. Zakupić do samochodów kropielnych i popielarskich Zakładu cz. m. 42 sztuk opon i 42 sztuk dętek wyrobu krajowego fabryki „Stomil" u firmy „Elibor" Spółka Akcyjna w Krakowie za ogólną kwotę zł. 17.357·55.

2. Zakupić dla Zakładu cz. m. 2.200 kg. piassawy do szczotek walcowych przy samochodach do zamiatania ulic u firmy „Technika" Biuro techniczno-handlowe w Krakowie, ul. św. Wawrzyńca L. 33 za ogólną kwotę zł. 3.476·—.

3. Zakupić dla Miejskiej Straży pożarnej 200 m. węża parcianego oraz 100 m. węża gumowego u firmy „Składnica Związku Straży pożarnych" w Krakowie, ul. Dunajewskiego L. 3 za ogólną kwotę zł. 1.959·—.

4. Przyjąć do zatwierdzającej wiadomości sprawozdania z wydatków uskutecznionych z funduszu obrotowego Zakładu czyszczenia miasta w czasie od 1 listopada 1932 do 31 stycznia 1933 w kwocie zł. 17.010·44.

5. Zatwierdzić zamknięcia rachunkowe za III. kwartał oraz preliminarze wydatków na IV. kwartał bieżącego okresu budżetowego Zakładu cz. m. i Miejskiej Straży pożarnej.

Ponadto Komisja uchwaliła na wniosek Radcy miejskiego P. Dr. Inż. Tauba wstawić do projektu preliminarza budżetowego na rok 1933/934 odpowiednią kwotę na sprawienie 100 sztuk koszyków na odpadki.

Sekcja VII. Rady miasta.

Dnia 1 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy miejskiego Dr. Jarszyńskiego i w obecności Pana Wieceprezydenta miasta Ostrowskiego posiedzenie Sekcji VII. Rady miejskiej, na którem przyjęto ofertę firmy „Elibor" na dostawę dla Zakładu czyszczenia miasta 42 opon i 42 dętek samochodowych produkcji krajowej fabryki „Stomil" na łączną kwotę zł. 17.357·55.

Odnośny wniosek zostanie przedłożony Radzie miejskiej na najbliższem posiedzeniu.

Sekcja IX. sanitarna Rady miasta.

Dnia 1 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Pana Dra Bolesława Korolewicza i w obecności Pana Wiceprezydenta m. Dra Ignacego Landaua posiedzenie Sekcji IX. Rady m., na którem Sekcja oświadczyła się za nadaniem koncesji na prowadzenie apteki przy ul. św. Gertrudy L. 1 Mr. Farm. Izraelowi Hirschtrittowi oraz za przedłużeniem umowy z Kasą Chorych co do leczenia członków tejże Kasy w Miejskiem Sanatorjum gruźliczem na dotychczasowych warunkach.

Sekcja przyjęła do wiadomości sprawozdanie Naczelnika Wydziału IX. o wynikach odszczurzenia miasta zapomocą „Ratopaxu" oraz oświadczyła się za przyjęciem statutu opłat za leczenie w Miejskim Szpitalu epidemicznym oraz za dezynfekcje.

W końcu przyjęła do wiadomości sprawozdanie Naczelnego Lekarza weterynaryjnego o reorganizacji Oddziału weterynaryjnego oraz o stanie chorób zakaźnych u zwierząt na terenie miasta.

Rada Artystyczna Rady miasta.

Dnia 3 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Pana Wiceprezydenta miasta W. Ostrowskiego posiedzenie Rady Artystycznej w sprawie ustalenia programu i warunków konkursu na projekt uporządkowania Rynku Głównego, Placu Marjackiego, Rynku Małego i Placu Szczepańskiego, na którem poczyniono pewne poprawki w projekcie programu opracowanego przez Subkomitet Rady Artystycznej wspólnie z Budownictwem miejskim.

Poza porządkiem dziennym przyjęła Rada Artystyczna przedłożony przez Budownictwo m. Oddział B. plan zabudowania gruntu położonego przy ulicach Romanowicza i. Dekerta w Podgórzu.

—

Sekcja prawnicza Rady miasta.

Dnia 4 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Dr. Tillesa Samuela i w obecności Pana Wiceprezydenta miasta Dr. Klimeckiego Stanisława posiedzenie Sekcji prawniczej, na którem uchwalono udzielenie przez Sekcję III. opinji prawnej odnośnie zmiany kontraktu w przedmiocie dzierżawy bekoniarni.

—

Sekcja II. i VIII. Rady miasta, oraz Komisji dla spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej.

Dnia 7 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Pana Prof. Dra Juljana Nowaka i w obecności Pana Wiceprezydenta miasta Dra Klimeckiego posiedzenie połączonych Sekcji II. i VIII. Rady miasta oraz Komisji dla spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej, na którem uchwalono przedłożyć Radzie miejskiej wniosek, upoważniający Prezydenta miasta do umarzania części czynszu dzierżawcom miejskiej bekoniarni, wskutek skontyngentowania wywozu bekonów do Anglji.

—

Sekcja I. Rady miasta.

Dnia 9 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. P. Inż. Drobniaka i przy udziale P. Wiceprez. miasta Dra Landaua, Dra Klimeckiego i Ostrowskiego posiedzenie Sekcji gospodarczej Rady miasta.

Na posiedzeniu tem uchwalono sprzedaż gruntu gminy na cele mieszkaniowe w Dz. X. oraz odroczono termin rozpoczęcia i ukończenia budowy domów, na parcelach od Gminy nabytych w Dz. IV. i VIII.

Następnie Sekcja rozpatrywała szereg planów regulacyjno-budowlanych. I tak: uchwalono plan zabudowania gruntów ograniczonych młynówką, przedłużeniem ul. Gnieźnieńskiej i Szkołą Podchorążych w Dz. XVI. dalej plan zabudowania obszaru gruntów między ul. Przemysłową, Zabłocie, Romanowicza i Lipową w Dz. XXII., oraz plan zabudowania gruntów położonych wzdłuż kolei Kraków-Miechów w Dz. XVIII.

Z kolei przyjęto plan gruntów w Dz. XV. ograniczonych ul. Kazimierza Wielkiego, Racławicką, Aleją Grottgera i granicą Łobzowa oraz gruntów między ulicami Dekerta, Lipową i Romanowicza w Dz. XXII.

W końcu Sekcja załatwiła szereg spraw gospodarczych drobniejszej wagi.

—

Komisja drogowo-kanałowa Rady miasta.

Dnia 10 lutego 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta Witołda Ostrowskiego, posiedzenie Komisji drogowo-kanałowej Rady miasta na którem zatwierdzono:

a) koszta wykonawcze budowy chodników w ulicach: Al. Krasińskiego, Słonecznej, na narożniku Józefitów a Wybickiego, Kraszewskiego, Al. Słowackiego, Rzeszowskiej, Lelewela, na narożniku Wrocławskiej — Łokietka, przebudowy chodnika w ul. Wielopole koło P. K. O. oraz napraw szeregu chodników na rachunek osób trzecich i zatwierdziła wysokość należytości od Zakładów tramwajowych za utrzamanie ulic przez które przechodzą szyny za rok budż. 1931/32,

b) zatwierdzono program i warunki konkursu na projekt uporządkowania Rynku Gł., pl. Marjackiego, Rynku Małego i pl. Szczepańskiego, projekt urządzenia ulic na parcelowanych prywatnych gruntach w Dz. XXII., sposób oświetlenia ul. Fenna i nowo otwartej ulicy na parcelowanych prywatnych gruntach w Dz. XII. jak również załatwiła sprawę dróg bulwarowych i ramp zjazdowych z mostu im. Marszałka Józefa Piłsudskiego na Wiśle oraz ustaliła wysokość kosztów administracyjnych przy robotach drogowych na rzecz osób trzecich.

c) zatwierdziła projekt kanału w przedłużeniu ul. Urzędniczej w Dz. XV. oraz koszta wykonawcze szeregu domowych połączeń kanałowych i zatwierdziła nowy cennik Kamieniołomów Miast Małopolskich.

—

14.
RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Kadula Tadeusz, referent Bud. A. z dniem 28/II. 1933 r.

Korzeniak Alfred, niższy pracownik Bud B. z dniem 28/II. 1933 r.

Ogonek Marjan, niższy pracownik Z. Cz. M. z dniem 28/II. 1933 r.

Pasternak Andrzej, woźny miejski z dniem 28/II. 1933 r.

Reussowa Melanja, asystent M. I. O. z dniem 28/II. 1933 r.

Toczek Michał, fornal Z. Cz. M. z dniem 28/II. 1933 r.

Wagner Władysław, monter Elektr. m. z dniem 28/II. 1933.

Przeniesieni w stan nieczynny:

Smolecka Wanda, kancelista z dniem 1/II. 1933 r.

Wystąpili:

Polak Kazimierz, urzędn. kontr. z dniem 23/II. 1933 r.

Zwolnieni:

Jakubowska Władysława, pom. rach. Elektr. miej. z dniem 28/II. 1933 r.

Zmarli:

Erdman Franciszek, emer. woźny miej. zmarł dnia 25/II. 1933 r.

Gorączko Włodzimierz, pom. rach. Elektr. m. zmarł dnia 22/II. 1933 r.

Kogutowa Marja, wdowa po emer. woźnym miej. zmarła dnia 4/II. 1933 r.

Kopciuch Wojciech, emer. lampiarz Gazowni m. zmarł dnia 19/II. 1933 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie w styczniu 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Grunt lwh. 228/XI. obok ul. Zagrody nabyli po połowie Wojciech i Antonina Łobodowie od Marji Jasińskiej za cenę 237.25 dolarów.

2. Grunt lwh. 158/XX. nabyli po połowie Józef i Karolina Buczakowie od Jana i Katarzyny Pająków za cenę 5.400 złotych.

3. Część ($^{7}/_{96}$) gruntu lwh. 599/XVI. przy ulicy Bronowickiej nabył Adam Ścibor od Bronisławy Ściborowej za cenę 350 złotych.

4. Dom jednopiętrowy przy ulicy św. Sebastjana L. or. 12, L. sp. 85/VII. nabyli po połowie Synaj vel Zygmunt i Hinda vel Helena Aleksandrowiczowie od Wiktora i Idy Baumingerów, Jadwigi Reginy 2 im. Carlenbachowej za cenę 12.750 dolarów.

5. Dom dwupiętrowy przy ul. Juljusza Lea L. or. 22, na realności lwh. 655/XV. nabyła Emilja Piórecka od Berka Fryszmana i Jakóba Makutonina za cenę 9.400 dolarów.

6. Grunt lwh. 674/XVII. przy ul. Zdrowej nabył Dr. Jan Jakóbiec od Franciszka Czekajskiego za cenę 1.800 złotych.

7. Część ($^{1}/_{2}$) gruntu lwh. 188/XVII. przy ulicy Obożnej nabyła Erna Neumanowa od Dr. Jana Geldwertha za cenę 300 dolarów.

8. Dom dwupiętrowy przy ul. Krowoderskiej L. or. 41, L. sp. 20/V. nabyła Firma Spółdzielnia Katolickich Majstrów Szewskich w Krakowie, zarej. z ogr. odp. od Rajnolda i Antoniny Issmerów za cenę 124.600 złotych.

9. Grunt lwh. 545/XV. przy ul. Juljuszu Lea nabyła Lidja Wróblewska od Michała Caputy za cenę 4.000 dolarów.

10. Część ($^{190}/_{384}$) domu parterowego przy ulicy Czarnowiejskiej L. or. 81, L. sp. 69/XV. nabyli po ($^{95}/_{384}$) Szejma Makutowicz i Ryfka Fryszman od Dr. Stanisława Tomiaka za cenę 6.000 złotych.

11. Dom jednopiętrowy przy ul. Flisackiej L. or. 3, L. sp. 190/XII. nabyli po ($^{1}/_{3}$) Dr. Tadeusz, Henryka i Marja Marinowie od Kazimierza Michniaka za cenę 60.000 złotych.

12. Dom jednopiętrowy przy ul. Gontyna L. or. 4, L. sp. 253/XIII. nabyli po połowie Krystyna i Jerzy Wroniewiczowie od Stanisława Sawickiego i Stanisława Oleszka za cenę 76.500 złotych.

13. Grunt lwh. 888/XVII. przy ul. Litewskiej nabyła Amalja Bałazy od Mikołaja i Franciszki Rajtarów za cenę 5.872 złotych.

14. Część ($^{1}/_{40}$) domu dwupiętrowego przy ulicy Czarnowiejskiej L. or. 45, L. sp. 67/XIV. nabyła Jadwiga Furdzikowa od Jakóba Hanuszkiewicza za cenę 1.500 złotych.

15. Część ($^{5}/_{30}$) gruntu lwh. 179/XIX. przy ulicy Chodkiewicza nabyli po ($^{1}/_{30}$) Janina Olejczykowa, Wacław, Władysława, Felicja i Zdzisław Tomaszewscy od Marjana Tomaszewskiego za cenę 7.000 złotych.

16. Grunt lwh. 327/XII. nabyli po połowie Dr. Jan i Marja Nowakowie od Gminy stoł. król. miasta Krakowa za cenę 34.947.50 złotych.

17. Dom czteropiętrowy (w budowie) przy ulicy Biskupiej na realności lwh. 582/IV. nabyła Firma prot. Fabryczny Skład Papieru R. Aleksandrowicz i Synowie w Krakowie od Inż. Romana i Eleonory Weindlingów za cenę 12.700.29 dolarów,

18. Grunt lwh. 619/XIII. nabyła Gmina stoł. król. miasta Krakowa od Konwentu PP. Norbetanek za cenę 88.028.50 złotych.

19. Grunt lwh. 892/XVII. przy ul. Lubelskiej nabyli po połowie Inż. Isser Harband i Teodor Silbiger od Józefa, Dawida i Inż. Jozue Schenkerów za cenę 1.701.87 dolarów.

20. Grunt lwh. 893/XVII. przy ul. Składowej nabyli po połowie Ludwik i Marja Kotowie od Anieli, Kazimierza, Marji, małoletn. Anieli i Tadeusza Szostaków az cenę 6.000 złotych.

21. Grunt lwh. 663/XV. przy ul. Chocimskiej nabyli po ($^{1}/_{3}$) Andrzej, Józef i Zofja Sarneccy od Hirscha Weinfelda za cenę 7.500 złotych.

22. Grunt lwh. 220/XIV. przy ul. Kawiory nabyła Antonina Cudkowa od Jana Mikulskiego za cenę 9.450 złotych.

23. Część ($^{8}/_{96}$) domu dwupiętrowego przy ulicy Kalwaryjskiej L. or. 17, L. sp. 321/XXII. nabyła Wiktorja Grabska od Leona Grabskiego za cenę 3.250 złotych.

24. Dom parterowy przy ul. Wielickiej L. or. 43, L. sp. 318/XXII. nabyli po połowie Jan i Józefa Przeginiakowie od Agnieszki Szelągowej za cenę 11.200 złotych.

25. Część ($^{9}/_{24}$) domu parterowego przy ul. Wita Stwosza L. or. 27, L. sp. 639/XXII. nabyli Amalja Glückowa ($^{2}/_{24}$), Anna Kornblühtowa ($^{4}/_{24}$) i Dr. Juda Glück ($^{3}/_{24}$) od Sische Felda za cenę 12.500 złotych.

II. Przez inne kontrakty.

1. Część ($^{2}/_{6}$) domu jednopiętrowego przy ulicy Różanej L. or. 23, L. sp. 254/XI. wartości 7.000 złotych nabyły w drodze darowizny po ($^{1}/_{6}$) Władysława i Michalina Ludwikowskie od Józefa Ludwikowskiego.

2. Część ($^{1}/_{2}$) domu trzechpiętrowego przy ulicy Orzeszkowej L. or. 8, L. sp. 541/VIII. wartości 10.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Lotta recte Laja Frühman od Samuela i Berty Frühmanów.

3. Grunt lwh. 705/VIII. przy ul. Skawińskiej wartości 4.500 złotych, nabyła w drodze darowizny Mala Blaugrundowa od Samuela Blaugrunda.

4. Część ($^{399}/_{960}$) domu jednopiętrowego przy pl. Wolnica L. or. 11, L. sp. 13/VIII. wartości 30.000 zł., nabyła w drodze darowizny Regina Debora 2 im. Hauserówna od Heleny vel Chawy Helzlowej.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Dom trzechpiętrowy przy ulicy Lubomirskiego L. or. 23, L. sp. 232/VI. wartości 80.000 złotych, nabyła w spadku Ada Leidner po błp. Lanie Reisli 2 im. Leidnerowej.

2. Część (1/4) domu jednopiętrowego przy ulicy Miodowej L. or. 29, L. sp. 131/VIII. wartości 3.523 zł., nabyła w spadku Amalja Birnbachowa po błp. Mojżeszu Birnbachu.

3. Część (4/8) domu dwupiętrowego przy ulicy Krowoderskiej L. or. 25, L. sp. 227/V. wartości 24.020 złotych, nabyli w spadku po (1/8) Inż. Józef, Józef i Marja Adamscy oraz Marja Kozarska po śp. Amalji Adamskiej.

4. Część (40/80) domu parterowego przy ul. Tadeusza Kościuszki L. or. 65. L. sp. 8 XII. wartości 6.545 złotych, nabyli w spadku Urszula Dudkowa i Franciszek Drozdowski po (10/80), Franciszka Jamrozowa, Julja Steczkow, Jan i Stanisław Drozdowscy, Anna Brygowa, Bronisława Karpińska, Józef i Antonina Pankowie i Marja Gottfriedowa po (2/80) części, zaś Janina i Jadwiga Batorówne po (1/80) części, po śp. Barbarze Drozdowskiej.

5. Część (4/64) domu parterowego przy ul. Mogilskiej L. or. 105, L. sp. 105/XX. wartości 300 złotych, nabyli w spadku Chaim (1/64) i małol. Leopold (3/64) Lieberfreundowie po błp. Salomei z Beckmanów recte Fleischerów Lieberfreundowej.

6. Część (33/60) domu dwupiętrowego przy ulicy Mostowej L. or. 10, L. sp. 3/VIII. wartości 74.560 zł., nabyli w spadku po (3/66) części Mojżesz, Löbl, Baruch Izaak 2 im., Lazar Salomon 2 im., Ozjasz, Aron Hirsch 2 im. Censorowie, Leonora Färberowa, Helena Hornsteinowa i Frania Wolfowa, zaś po (1/66) części, Samuel, Ernestyna, małol. Jakób, Chaja, Feicia i Hanla Censorowie po błp. Perli Censorowej.

7. Część (1/2) domu dwupiętrowego przy ul. Kapucyńskiej L. or. 1, L. sp. 236/IV. wartości 91.855 zł. nabył w spadku Dr. Ludwik Wilczyński po śp. Zofji Wilczyńskiej.

8. Dom dwupiętrowy przy ulica Siemiradzkiego L. or. 9, L. sp. 183/IV. wartości 60.000 złotych, nabyła w spadku Jadwiga Turkowa po śp. Rudolfie Osmanie.

9. Część (1/2) domu jednopiętrowego przy ulicy Grzegórzeckiej L. or. 25, L. sp. 4/XIX. wartości 23.148 złotych, nabyła w spadku Julja Pietrzykowa po ś. p. Jakóbie Pietrzyku.

10. Część (4/16) domu dwupiętrowego przy ulicy Grodzkiej L. or. 40, L. sp. 71/I. wartości 74.935 złotych, nabyły w spadku Regina (1/16) i Romana (3/16) Süsser po błp. Bernardzie Süsser.

11. Część (60/384) domu dwupiętrowego przy ulicy Podgórskiej L. or. 12, L. sp. 335/VIII. wartości 15.250 złotych, nabyły w spadku po (15/384) Ema Tislowitz, Elfryda Hausenhall, Marta Myers i Zofja Finer po błp. Pawle vel Pinkusie Tislowitzu.

12. Część (1/6) domu dwupiętrowego przy ulicy Florjańskiej L. or. 3, L. sp. 344/I. wartości 35.108 zł., nabyła w spadku Zofja Ciechanowska po ś. p. Julji Ciechanowskiej.

13. Część (180/200) domu jednopiętrowego przy ul. Podzamcze L. or. 18, L. sp. 73/III. wartości 19.054 zł., nabyli w spadku po (60/200) Antonina Małasińska, Józef Borkowicz i Karol Foelke po śp. Apolonji Foelke.

14. Część (1/4) domu dwupiętrowego przy ulicy Krzywej L. or. 6, L. sp. 34/V. wartości 16.970 złotych, nabyła w spadku Rozalja Kuczyńska po ś. p. Feliksie Kuczyńskim.

15. Część (1/2) domu dwupiętrowego przy ulicy Czystej L. or. 19, L. sp. 272/IV. wartości 67.775 zł., nabyła w spadku Bronisława Kowalska po śp. Aleksym Kowalskim.

16. Część (2/6) domu jednopiętrowego przy ulicy Kupa L. or. 24, L. sp. 152/VIII. wartości 29.460 złotych, nabyli w spadku po (1/6) Ryszard i Włodzimierz Goettlowie po śp. Leokadji Goettel.

17. Dom jednopiętrowy przy ulicy Kraszewskiego L. or. 22, L. sp. 146/XII. wartości 90.000 złotych, nabyła w spadku Janina Polaczek-Kornecka po śp. Kazimierzu i Marji Lewandowskich.

18. Część (4410/661500) domu jednopiętrowego przy ul. Józefa L. or. 22, L. sp. 257/VIII. wartości 500 złotych, nabyli w spadku po (882/661500) Abraham, Adolf, małol. Józef, Mieczysław i Stanisław Grünbergowie po błp. Loli Grünbergowej.

19. Część (2/4) domu jednopiętrowego przy ulicy Kupa L. or. 7, L. sp. 150/VIII. wartości 18.335 złotych, nabyli w spadku po (1/4) Jakób Hirsch 2 im. i Chaskel Halberstamowie po błp. Esterze Marjem 2 im. Halberstam.

20. Część (4/6) domu dwupiętrowego przy ulicy Mikołajskiej L. or. 16, L. sp. 440/I. wartości 45.000 zł., nabyli w spadku Stanisława (2/6) zaś po (1/6) Tadeusz i Stanisława Tatarczuchowie po śp. Emilji i Bolesławie Emilu 2 im. Tatarczuch.

21. Dom jednopiętrowy przy ulicy Gromadzkiej L. or. 75, L. sp. 35/XXI. wartości 30.608 złotych, nabyli w spadku po połowie Władysława i Wacław Böhmowie po śp. Helenie Böhmowej.

22. Dom parterowy ul. Tarnowskiego L. or. 9, L. sp. 295/XXII. wartości 18.600 złotych, nabyły po połowie Marja i Emilja Zemkowe po śp. Ferdynandzie Zemku.

23. Domy parterowe: przy ul. Juljusza Lea L. or. 29, L. sp. 147/XV. oraz przy ul. Łącznej L. or. 11, L. sp. 9 XVI. łącznej wartości 39.731 złotych, nabyli w spadku Józef, małol. Zofja, Marja i Kazimierz Misiakowie po śp. Franciszku i Julji Misiakach.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu lutym 1933 r.

I. Nowe domy.

1) Ulica św. Stanisława L. or. 10 (lsp. 608 Dz. VIII.) własność Związku Żydów Ortodoksów „Szlomej Emunej Izrael" V. piętrowy dom frontowy z V. piętrową prawą oficyną dla Seminarjum żeńskiego (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 590/32/A. z dnia 1 lutego 1933 r.).

2) Ulica Pychowicka L. or. 10 (lsp. 219 Dz. X.) własność Edera Izaaka i Mindli, dom I. piętrowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 533/32/D. z dnia 1 lutego 1933 r.).

3) Ulica Kornela Ujejskiego L. or. 5 (lsp. 246 Dz. XII.) własność Niedziałkowskiego Olgierda, dom III. piętrowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 253/32/C. z dnia 4 lutego 1933 r.).

4) Ulica Tatarska L. or. 11 (lsp. 119 Dz. XII.) własność Kopczyńskiej Stanisławy, dom III. piętrowy i stajnia (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 514/32/C. z dnia 7 lutego 1933 r.).

5) Ulica Spadzista L. or. 19 b (lsp. 341 Dz. XIII.) własność Panek Aleksandry, 1 izba w budującym się domu I. piętrowym (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 491/32/C. z dnia 7 lutego 1933 r.).

6) Ulica Czarnowiejska L. or. 84 (lsp. 15 Dz. XIV.) własność Markiewicza Aleksandra, dom II. piętrowy narożny (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 61/33/C. z dnia 7 lutego 1933 r.).

7) Ulica Juljusza Lea L. 90 a. (lsp. 199 Dz. XVI.) własność Cieśli Józefa, dom I. piętrowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 24/33/C. z dnia 26 lutego 1933 r.).

8) Aleja Skrzyneckiego L. or. 5 (lsp. 838 Dz. XXII.) własność Ożgowej Karoliny, prawa część domu parterowego składająca się z jednego sklepu i jednej izby mieszkalnej (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 9/33/D. z dnia 17 lutego 1933 r.).

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1) Ulica Rabina Majzelsa L. or. 21 (lsp. 534 Dz. VIII.) własność Kirscha Mozesa, 2 izby w poddaszu od strony podwórza wykonane w roku 1920 (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 571/32/A. z dnia 26 stycznia 1933 r.).

2) Ulica Kasztelańska L. or. 15 (lsp. 155 Dz. XII.) własność Karola Pospóły, przebudowa jednopiętrowego domu frontowego, oraz dobudowy I. piętrowej oficyny za wyjątkiem urządzonych izb na poddaszu (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 617/32/C. z dnia 6 lutego 1933 r.).

3) Ulica Syrokomli L. or. 15 (lsp. 238 Dz. XII.) własność Stowarzyszenia Drukarzy i zawodów pokrewnych „Ognisko" wyciąg węglowy z popędem elektrycznym (reskrypt Mgtu L. B. a. Masz. 8/33/L. z dnia 31 stycznia 1933 r.).

4) Aleja Słowackiego L. or. 62 (lsp. 424 Dz. XVII.) własność Chlipalskiego Jana, 2 izby poddaszowe z ustępami od strony podwórza (reskrypt Magistratu L. B. a. Insp. 36/33/B. z dnia 6 lutego 1933 r.)

Nr. VII. Z. cz. m. 73/933/A.

Gmina stoł. król. miasta Krakowa ogłasza:

PRZETARG PUBLICZNY

na dostawę zaprzęgów dla potrzeb Zakładu czyszczenia miasta na okres jednego roku, tj. od dnia 1 kwietnia 1933 r. do dnia 31 marca 1934 r.

Dostawa obejmować będzie dziennie około 8 par koni wraz z woźnicami, a to:

a) do odwozu nieczystości kloacznych 4 pary koni,

b) do obsługi maszyny Tallarda i wozu rekwizytowego 2 pary koni,

c) do robót kanalarskich 1—2 par koni.

Warunki przetargu i odnośne druki ofertowe otrzymać można w Wydziale VII. Magistratu, drzwi Nr. 37 w godzinach urzędowych.

Oferty należy składać w zapieczętowanych kopertach z napisem:

„Oferta na dostawę zaprzęgów dla Zakładu czyszczenia miasta" w Wydziale VII. Magistratu, drzwi Nr. 37 do dnia 20 marca 1933 r. do godziny 12-tej w południe.

O godzinie 12 minut 15 dnia 20 marca 1933 r. nastąpi protokolarne otwarcie ofert, przy którem oferenci mogą być obecni.

Wadjum wynosi 1.000 zł., które należy złożyć w Kasie miejskiej przed przetargiem.

Gmina zastrzega sobie prawo swobodnego wyboru oferenta.

Kraków, dnia 4 marca 1933 r.

Prezydent miasta:
wz. *Witołd Ostrowski* m. p.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych

Nr. 19, poz. 251 Okólnik Nr. 147 z dnia 30 listopada 1932 r.

(AA. 2 b. 3) o postępowaniu władz administracji ogólnej w wypadkach zaskarżenia ich decyzyj do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Celem osiągnięcia jednolitości postępowania władz administracji ogólnej w wypadkach zaskarżenia ich decyzyj do Najwyższego Trybunału Administracyjnego oraz celem wykorzystania w postępowaniu administracyjnem tych wyroków Trybunału, które mają charakter zasadniczy i mogą służyć za prejudykat dla regulowania podobnych spraw w przyszłości, podaję PP. Wojewodom po porozumieniu się z zainteresowanemi Ministerstwami do wiadomości szereg wytycznych, jakiemi należy się kierować przy traktowaniu spraw, zaskarżonych do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Przepisany w niniejszym okólniku tryb postępowania należy stosować do spraw, załatwianych przez P. P. Wojewodów w zakresie wszystkich działów administracji państwowej zespolonych we władzach administracji ogólnej.

W chwili obecnej organizację i tryb postępowania Najwyższego Trybunału Administracyjnego reguluje roz-

porządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27-go października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

A. Postępowanie władz przy udzielaniu odpowiedzi na skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

I.

Władza, której decyzja została zaskarżona do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, obowiązana jest po otrzymaniu z Trybunału odpisu skargi przesłać Trybunałowi w wyznaczonym terminie swoje akta, dotyczące przedmiotu skargi, oraz przedstawić odpowiedź na skargę zgodnie z art. 63 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Najwyższym Trybunale Administracyjnym, przestrzegajac w tym względzie zasad następujących:

a) termin, wyznaczony przez Trybunał na udzielenie aktów winien być ściśle przez władzę pozwaną dotrzymany; opracowanie odpowiedzi winno nastąpić zasadniczo bezzwłocznie i nie powinno być odkładane bez uzasadnionej przyczyny do ostatnich dni wyznaczonego terminu z uwagi na skutki prawne niedotrzymania tego terminu, przewidziane art. 64 ust. (2) rozporządzenia.

W wyjątkowych wypadkach, kiedy odpowiedź na skargę nie może być przesłana w terminie wyznaczonym przez Najwyższy Trybunał Administracyjny, z przyczyn od władzy niezależnych, władza może prosić w myśl art. 111 ust. (1) rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr. o przywrócenie terminu, o ile tylko oczywiście zachodzą okoliczności przepisem tym przewidziane;

b) akta winny być kompletne, a przedewszystkiem zawierać wszystkie dokumenty istotne dla sprawy, jak decyzję zaskarżoną, decyzję pierwszej instancji, odwołania stron, dowody doręczeń tak pierwszej, jak i drugiej instancji i t. p. W obec zdarzających się wypadków odsyłania przez władze Najwyższemu Trybunałowi Administracyjnemu nadesłanych przez Trybunał odpisów skargi — zwraca się uwagę na niewłaściwość tego rodzaju postępowania: władza pozwana winna odpis skargi zachować u siebie celem przesłania go władzy centralnej, zgodnie ze wskazówką zawartą poniżej w ustępie trzecim części III niniejszego okólnika;

c) akta należy ułożyć w porządku chronologicznym, poszczególne karty ponumerować, a jeśli to możliwe, zeszyć, oraz dołączyć spis aktów z numeracją odpowiadającą numeracji kart. Akta, co do których władza stawia wniosek o wyłączenie z pod przeglądu przez skarżącego, należy ułożyć, względnie zeszyć oddzielnie i sporządzić dla nich spis.

Do odpowiedzi na skargę (patrz niżej dział II) należy dołączyć odpis odpowiedzi (art. 63 ust. (1) rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administacyjnym); jeżeli orzeczenie władzy zostało zaskarżone przez kilka stron oddzielnemi skargami, a władza odpowiada na nie jedną repliką, wówczas należy dołączyć do odpowiedzi tyle odpisów, ilu jest skarżących (analogiczne zastosowanie art. 50 ust. (1) pkt. 2 łącznie z art. 64 ust. (1) rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr.).

Zwraca się uwagę, że w myśl nowego prawa o Najwyższym Trybunale Administracyjnym temu ostatniemu nie przysługuje już prawo samodzielnego zarządzania wstrzymania wykonania decyzji w wypadku, gdy władza, która wydała zaskarżoną decyzję, odmówi zadośćuczynienia odpowiedniej prośbie strony, Obecnie prawo wstrzymania wykonania decyzji przysługuje w myśl art. 62 ust. (2) i (3) rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr. tylko władzy pozwanej; w konsekwencji nowego stanu prawnego w tej kwestji należy przyjąć, że przeciwko odmownej decyzji władzy pozwanej, wydanej w myśl art. 62 ust. (2) rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr. — o ile władza ta nie jest władzą naczelną — służy stronie prawo odwołania do wyższej instancji w myśl zasad ogólnych (art. 82 i 84 postępowania administracyjnego).

II.

Jednocześnie z przesłaniem Trybunałowi akt sprawy, należy w myśl art. 63 ust. (1) rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym przesłać wyczerpującą odpowiedź na skargę, zawierającą uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia lub zarządzenia oraz odparcie zarzutów strony, zawartych w skardze. W odpowiedzi swej winna władza przedewszystkiem podnieść ewentualne formalne braki wniesionej skargi, zwracając uwagę Trybunałowi: na jej niedopuszczalność, na niedotrzymanie terminu jej wniesienia, wreszcie na brak legitymacji strony — czy to do wniesienia skargi, jako całości, czy to do podnoszenia w niej poszczególnych konkretnych zarzutów przeciw zaskarżonej decyzji zwłaszcza, gdy te ostatnie przekraczają granice uprawnienia do zaskarżenia decyzji władzy, wynikające z art. 49 rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym, albo też, gdy strona nie będąc do tego ustawowo upoważniona występuje w skardze z zarzutami natury publiczno-prawnej tego rodzaju, że wystąpienie to ma raczej charakter obrony interesu publicznego, aniżeli interesów samej strony.

Uzasadniając swą decyzję władza winna przedewszystkiem bronić jej pod kątem widzenia jej zgodności z obowiązującem prawem, a zasadniczo z pominięciem obszernych przedstawień stanu faktycznego i rozważań co do celowości zaskarżonej decyzji — chyba że:

a) poruszenie w odpowiedzi strony faktycznej sprawy okaże się konieczne celem udowodnienia, że stan faktyczny uzasadnia zastosowanie tego przepisu prawnego, na którym władza pozwana oparła zaskarżone orzeczenie lub zarządzenie, albo też

b) że strona prawna sprawy tak ściśle wiąże się ze stanem faktycznym, że nie dadzą się one od siebie oddzielić, wobec czego dodatkowe omówienie stanu faktycznego nie da sią pominąć, zwłaszcza, gdy obrona decyzji motywami wyłącznie natury kasacyjnej mogłaby nie wystarczyć.

Władza pozwana winna w odpowiedzi swej zawsze zwrócić uwagę na te okoliczności faktyczne i środki dowodowe w skardze przytoczone, które nie były wysuwane przez stronę przed wydaniem zaskarżonej decyzji w toku postępowania administracyjnego, a przeto nie mogły być wogóle przedmiotem rozważań w ostatniej instancji administracyjnej, a to celem odpowiedniego wykorzystania ekscepcji co do nieprzytoczenia tych okoliczności i środków dowodowych w postępowaniu instancyjnym (art. 83 ust. (3) rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr.).

Jeżeli rozstrzygnięcie sprawy, będącej przedmiotem skargi jest przez ustawę pozostawione swobodnemu uznaniu władzy, wówczas moment ten należy zawsze podnieść przedewszystkiem w odpowiedzi na skargę (art. 6 pkt. 2 rozp. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym), przyczem w miarę potrzeby należy również wykazać, że w konkretnym wypadku zachodzą prawem przewidziane warunki, dopuszczające względnie uzasadniające — zgodnie z ustawą — wydanie decyzji na podstawie swobodnego uznania władzy.

Oprócz tego, na podstawie art. 65 ust. (2) rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym, władza, przesyłająca akta i odpowiedź Trybunałowi, winna w razie potrzeby wskazać, które akta ze względów publicznych nie nadają się do przeglądania przez strony i prosić o ich wyłączenie. Ponadto w wypadku, gdy strona zgodnie z art. 72 rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr. nie zgłosi w skardze wniosku o przeprowadzenie rozprawy, władza winna w swej odpowiedzi postawić odpowiedni wniosek w zależności od okoliczności konkretnej sprawy.

W sprawach skarg od orzeczeń inwalidzkich komisyj odwoławczych obowiązują nadal aż do odwołania przepisy, wydane przez Ministerstwo Opieki Społecznej odnośnie wnoszenia skarg za pośrednictwem tego Ministerstwa.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa jeszcze, że o ile w związku z opracowywaniem odpowiedzi na skargę zarzuty w niej zawarte okażą się uzasadnione, należy zawczasu wykorzystać uprawnienia wynikające z art. 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22/III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnem do zmiany orzeczenia i w myśl art. 69 ust. (1) rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr. powiadomić Najwyższy Trybunał Administracyjny o zmianie decyzji.

Wkońcu zauważa się, że byłoby rzeczą bardzo pożądaną, by odpowiedzi na skargi przeciwko decyzjom organów względnie wydziałów fachowych i technicznych urzędów wojewódzkich, a przygotowywane przez te organa lub wydziały były każdorazowo uzgadniane z Wydziałem Administracyjnym urzędu i dlatego proszę P. P. Wojewodów o wydanie w tym względzie stosownych zarządzeń.

III.

Zastępstwo władz przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym, nie będące zresztą w myśl art. 75 rozporządzenia o Najw. Tryb. Administr. obowiązkowem, sprawować będzie w zasadzie delegat właściwego Ministerstwa, ażeby uniknąć rozbieżności w traktowaniu spraw analogicznych.

Zastępstwo to, o ile w konkretnych wypadkach nie będą wydane odmienne zarządzenia przez poszczególne Ministerstwa, ograniczy się jednak z reguły do spraw, nastręczających szczególne wątpliwości lub mających zasadnicze znaczenie, a zwłaszcza, gdy właściwe Ministerstwo uzna, że złożona na skargę odpowiedź władzy administracyjnej II. instancji nie wyczerpuje sprawy i wymaga uzupełnienia.

W tym celu należy w każdym poszczególnym wypadku zaskarżenia ostatecznych decyzyj do Najwyższego Trybunału Administracyjnego przedkładać właściwemu Ministerstwu odpisy: 1) skargi, 2) odpowiedzi na nią oraz 3) zaskarżonej decyzji ostatniej instancji.

B. Wykorzystania orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wydaje niejednokrotnie wyroki o charakterze zasadniczym, które winny być prejudykatem dla podobnych spraw w przyszłości. W tym właśnie celu rozporządzenie o Najw. Tryb. Administr. przewiduje art. 11 ust. (1) księgę zasad prawnych, do której będą wpisywane rozstrzygnięcia zagadnień prawnych, wydawane przez kolegja zwiększone względnie zgromadzenie ogólne.

Znajomość przez władze administracji ogólnej ustalonych przez Najwyższy Trybunał Administracyjny zasad prawnych i stosowanie ich w swem orzecznictwie jest niezbędne dla usprawnienia administracji, poza tem ułatwia w znacznym stopniu pracę Trybunału i wpływa na zmniejszenie ilości uchylonych orzeczeń, podnosząc tem samem autorytet władzy.

W związku z powyższem proszę Panów Wojewodów o zarządzenie, aby:

1) wszystkie wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego po ich otrzymaniu przez urząd wojewódzki przekazywane były wydziałowi ogólnemu urzędu wojewódzkiego;

2) wyroki te w wydziale ogólnem podlegały niezwłocznemu rozpatrzeniu pod kątem potrzeby podania ustalonej tezy wszystkim podległym władzom do wiadomości celem jednolitego przestrzegania jej przy stosowaniu odnośnych przepisów; podanie w odpowiednio przystosowanej formie tezy ustalonej wyrokami Najwyższego Trybunału Administracyjnego winno być z reguły dokonane w drodze okólnika (drukowanego również w Dzienniku Wojewódzkim). Jeżeliby przy redagowaniu powyższych zarządzeń nasuwały się jakiekolwiek wątpliwości, należy projektowany okólnik uzgodnić uprzednio z właściwem Ministerstwem;

3) urzędnicy, czytając Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zwracali uwagę na ogłaszane w nim tezy Najwyższego Trybunału Administracyjnego (Dział IV);

4) urzędnicy referujący w miarę możności zaznajamiali się bezpośrednio z ustalonemi zasadami prawnemi, zamieszczonemi w „Zbiorze Wyroków N. T. A.", Dział „A".

Poza tem zarządzam, aby P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) nadsyłali Ministerstwu Spraw Wewnętrznych względnie Ministerstwom właściwym dla sprawy objętej wyrokiem odpisy wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego w tych wszystkich sprawach, w których orzeczenia Panów zostały przez Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylone w całości lub częściowo.

Niniejszy okólnik uchyla następujące zarządzenia:

a) okólnik Nr. 46 z 17 maja 1923 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1512, poz. 1);

b) okólnik Nr. 45 z 2 maja 1925 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1512, poz. 2);

c) pismo okólne z 10 czerwca 1929 r. Nr. OL. 2290 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1512, poz. 3);

d) pismo okólne z 12 października 1929 r. Nr. OL. 2273/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1513, poz. 4);

e) okólnik Nr. 9 z 23 stycznia 1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1513, poz. 5).

Nr. 19, poz. 252 Okólnik Nr. 148 z dnia 2 grudnia 1932 r. **(SS. 115/24/1) o zasiłkach dla prywatnych szkół religijnych.**

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Komasując dotychczasowe zarządzenia w sprawie zasiłków dla prywatnych szkół religijnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Zgodnie ze stanowiskiem Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego młodzież, uczęszczająca do prywatnych szkół religijnych, których program obejmuje także naukę przedmiotów świeckich, czyni zadość obowiązkowi szkolnemu. Podania przeto religijnych szkół prywatnych o przyznanie zasiłków, jak np. prywatnych żydowskich szkół religijnych, utrzymywanych przez Centralną organizację Żydów Ortodoksów w Polsce, Żyd. Stow. Kult. Ośw. „Jabne“ i t. p. są traktowane przez Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. narówni z podaniami innych szkół prywatnych.

Ponieważ do zakresu działania samorządu terytorjalnego zgodnie z obowiązującemi przepisami prawnemi należy popieranie oświaty, wyrażające się między innemi w formie udzielania subsydjów szkolnictwu prywatnemu. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż prywatne szkoły religijne, o których mowa, powinny być traktowane przy subsydjowaniu szkolnictwa prywatnego przez związki komunalne narówni z innemi szkołami prywatnemi.

Powyższe stanowisko nie stwarza obowiązku subsydjowania prywatnych szkół religijnych, jest natomiast stwierdzeniem równouprawnienia prywatnych szkół religijnych do otrzymywania subsydjów ze strony związków komunalnych z innemi szkołami prywatnemi. Reprezentacja danego związku komunalnego nie jest więc skrępowana w decyzji co do udzielania względnie odmowy subsydjum tej lub innej szkole prywatnej, nie może jednak odmowy uzasadniać religijnym charakterem szkoły, skoro jej program uważany jest przez władze szkolne za odpowiadający programowi szkół powszechnych.

Jednocześnie uchyla się następujące zarządzenia:

1) pismo okólne z dnia 25 czerwca 1929 r. Nr. SS. 2986 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1507, poz. 9);

2) okólnik Nr. 236 z dnia 26 października 1929 r. Nr. SS. 2986/2 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1507, poz. 10).

Nr. 19, poz. 253 Okólnik Nr. 149 z dnia 7 grudnia 1932 r. **(GL. 16-5-8) w sprawie wyłączności nazwy „Policja“**

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W dzienniku Ustaw R. P. Nr. 92, poz. 792 ogłoszone zostało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. o wyłączności nazwy „Policja“ z mocą obowiązującą od dnia 27 października.

Zgodnie z § 1 powołanego rozporządzenia organa, używające nazwy „Policja“ i „policyjny“, którym w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej nazwa ta nie przysługuje, mają używać nazwy „Straż“. Rozporządzenie nie podaje formy brzmienia przymiotnikowego, rozumie się jednak samo przez się, że brzmienie przymiotnikowe nie może w żadnym razie naruszać wyłączności określenia „ policyjny“.

Wobec tego, że odtąd jedynie Policja Państwowa, zorganizowana na podstawie rozporządzenia z dnia 6 marca 1928 r., ma prawo do nazwy „Policja“ i „policyjny“, wszystkie inne organa, urzędy i instytucje winny niezwłocznie zaniechać określeń „Policja“ i „policyjny“, usuwając je z szyldów, oznak, druków, pieczęci i t. p.

W tym celu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o wydanie niezwłocznie odpowiednich zarządzeń urzędom podległym zarówno rządowym, jak i samorządowym, a w razie potrzeby o zwrócenie się do władz równorzędnych (niezespolonych), o ile organa ich używały nazwy „Policja“ i „policyjny“, celem porozumienia się co do wykonania przepisów powołanego na wstępie rozporządzenia Rady Ministrów. O ile w tej mierze nie doszłoby do uzgodnienia, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o nadesłanie sprawozdań, celem ewentualnej interwencji we właściwych Ministerstwach.

Poza tem, wobec przyzwyczajenia się miejscowej ludności do używania przez organa do tego nieuprawnione nazwy „Policja“ — byłoby wskazane podać odpowiednie komunikaty do prasy.

Wkońcu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że powołane na wstępie rozporządzenie Rady Ministrów dotyczy wyrazu „Policja“, użytego w sensie nazwy o r g a n u w y k o n a w c z e g o, nie odnosi się natomiast do wyrazu „policja“, ilekroć obowiązujące przepisy określają w ten sposób pewne funkcje, sprawowane przez władze i urzędy państwowe i samorządowe, jak np. „policja zdrowia“, „policja ogniowa“, „policja sesyjna“ i t. p. Odnośne postanowienia obowiązujących przepisów pozostają nadal w mocy.

Nr. 19, poz. 254 Okólnik Nr. 150 z dnia 9 grudnia 1932 r. **(SF. 11/2/34) o sporządzeniu zestawień zamknięć rachunkowych związków komunalnych za rok 1931/2.**

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W związku z otrzymanym przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych szeregiem zapytań ze strony urzędów wojewódzkich, dotyczących sporządzenia zestawień zamknięć rachunkowych związków komunalnych, przewidzianych w okólniku Nr. 36/SF. 11/2 z dnia 21 marca 1932 roku (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 5, str. 111), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu udziela co do sposobu sporządzenia tych zestawień następujących uzupełniających wskazówek:

1. Wymienione zestawiania należy po raz pierwszy sporządzić na podstawie wykonania budżetów i spra-

wozdań rachunkowych związków komunalnych za rok 1931/2, przyczem zestawienia te należy nadesłać Ministerstwu w trzech egzemplarzach, termin zaś ich nadesłania, w związku z koniecznością zastosowania poniżej zastrzeżonych wskazówek, przesuwa się wyjątkowo co do zestawień za r. 1931/2 na dzień 28 lutego 1933 r.

2. W sumach wykonanych wydatków zwyczajnych i nadzwyczajnych i to zarówno budżetu administracyjnego, jak i budżetów zakładów związków komunalnych tudzież budżetów związków międzykomunalnych (tablica I — rubryki: 4, 5, 6, 8, 9, 17, 18, tablica III — rubryki: 4, 5, 9, 12, 13, tablica VI — rubryki: 4, 5, 7) należy uwzględnić wydatki faktycznie dokonane (gotówkowo uregulowane) jak i zaległości bierne, podlegające uregulowaniu w nowym okresie obrachunkowym (t. j. w roku budżetowym 1932/3), a powstałe z tytułu wykonania budżetu za rok 1931/2), t. j. bez uwzględnienia zaległości biernych z lat poprzedzających okres obrachunkowy 1931/2).

3. W sumach osiągniętych dochodów zwyczajnych i nadzwyczajnych i to zarówno budżetu administracyjnego, jak i budżetów zakładów komunalnych (tablica I — rubryki: 11, 13, 14, tablica III — rubryki: 7, 8, 15, 16, tablica IV — rubryki: 4, 5, 6 i od 8 do 25, tablica VI — rubryki: 9, 10, 12, 13) należy uwzględnić jedynie dochody, które faktycznie (t. j. gotówkowo) wpłynęły w ciągu okresu obrachunkowego 1931/2, t. j. bez uwzględnienia nieściągniętych zaległości czynnych (czyli pozostałych do ściągnięcia na dzień 1 kwietnia 1932 r.), a natomiast z uwzględnieniem tych zaległości powstałych w latach poprzedzających okres obrachunkowy 1931/2, które w tym okresie gotówkowo zostały osiągnięte.

4. Nadwyżkę, względnie niedobór, przewidziane w rubryce 15 i 16 tablicy I należy wykazywać w jednej sumie z niezlikwidowanemi (t. j. figurującemi w stanie majątkowym) pozostałościami nadwyżek i niedoborów z lat ubiegłych.

W związku z tem np. należy w rubryce 16 wykazać niedobór, mimo, iż rok obrachunkowy 1931/2 zamknięty został nadwyżką, skoro niezlikwidowane niedobory z lat ubiegłych przewyższają kwotę nadwyżki z r. 1931/2. Analogicznie w rubryce 15 należy wykazać nadwyżkę, mimo, iż rok obrachunkowy 1931/2 zamknięty został niedoborem, skoro niezużyte pozostałości nadwyżek z lat ubiegłych przewyższają kwotę niedoboru z roku 1931/2. Rzecz prosta, iż wykazywane w rubrykach 15 i 16 niedobory i nadwyżki nie mogą się pokrywać z różnicami kwot, wykazanych w rubrykach 9 i 14.

Ponadto o ile rachunkowość związku komunalnego była prowadzoną z zarachowywaniem zaległości biernych i czynnych do wykonania budżetu, to nadwyżkę, względnie niedobór należy wykazać z pomniejszeniem ostatecznej kwoty nadwyżki, względnie z powiększeniem sumy niedoboru o kwotę nieściągniętych zaległości czynnych (t. j. pozostających do ściągnięcia na dzień 1 kwietnia 1931 r.) powstałych zarówno z tytułu wykonania budżetu za r. 1931/2, jak i za lata poprzednie.

W zastosowaniu powyższego może się zdarzyć, iż nadwyżka (ustalona z uwzględnieniem nadwyżek i niedoborów z lat ubiegłych) po potrąceniu nieściągniętych zaległości czynnych stanie się niedoborem, podlegającym wykazaniu w rubryce 16.

O ile rachunkowość była prowadzoną bez zarachowywania zaległości biernych i czynnych do wykonania budżetu i bez uwzględniania tychże zaległości w obliczeniach nadwyżek, względnie niedoborów, — to w takim wypadku, nadwyżkę, względnie niedobór należy wykazać z pomniejszeniem kwoty nadwyżki, względnie z powiększeniem kwoty niedoboru, o sumę nieuregulowanych zaległości biernych na dzień 1 kwietnia 1932 r. W wypadku, gdy kwota zaległości biernych przewyższa kwotę nadwyżki, różnicę jako niedobór należy wykazać w rubryce 16.

W sumach wykonania budżetów zwyczajnych przedsiębiorstw komunalnych (tablica II), należy zgodnie z zasadami rachunkowości handlowej uwzględnić zaległości budżetowe zarówno bierne, jak i czynne.

W tablicy II po rubryce 18 należy przewidzieć dwie nowe rubryki jako 19 i 20 pod łącznym nagłówkiem „inne przedsiębiorstwa" celem wykazania w nich zwyczajnych wydatków i dochodów przedsiębiorstw komunalnych bez osobowości prawnej, nieobjętych rubrykami 5 — 18. W związku z tem dotychczasowym rubrykom 19 i 20, przewidzianym dla wykazania strat i zysków komunalnych kas oszczędności należy nadać numerację 21 i 22. Rubrykami temi należy objąć straty i zyski zarówno komunalnych kas oszczędności, jak i gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych, nadając nagłówkowi tych rubryk brzmienie: „komunalne kasy oszczędności i gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe".

Sumy wydatków, względnie dochodów, podlegające wykazaniu w rubryce 3, względnie 4, winny się pokrywać z sumą kwot wydatków, względnie dochodów, wykazanych w rubrykach 5 — 20 (według nowej numeracji).

6. W tablicy III, w rubrykach 10 i 18 oraz w tabl. IV, w rubryce 7 należy w sumie zaległości uwzględnić pozostające do ściągnięcia zaległości czynne zarówno z r. 1931/2, jak i z lat ubiegłych. Rubrykę 17 pod nazwą „Przeciętny koszt dnia zakładowego" skreśla się.

7. W tablicy IV nagłówkowi rubryki 16 należy nadać brzmienie „z dodatku komunalnego do państwowego podatku od placów budowlanych", a nagłówkowi rubryki 20 brzmienie: „z dodatków komunalnych do opłat od pism, tyczących się przeniesienia własności nieruchomej i do opłat procentowych od aktów notarjalnych". W rubryce 23 po słowach „z opłat" należy dodać „i dopłat". Poza tem w tablicy IV należy przewidzieć nową rubrykę 26 „z innych danin komunalnych" i wykazać w niej wszelkie wpływy z danin komunalnych, pominiętych w rubrykach 8 — 25 tablicy IV, a objętych działami budżetu, wskazanemi w rubrykach 3 — 4.

Suma kwot zamieszczonych w rubrykach 8 — 26 winna się równać sumie podlegającej wykazaniu w rubryce 4.

8. W tablicy V, w rubryce 3, sumę wartości całego majątku (stanu czynnego) należy podać według inwentarza stanu majątkowego (dział A księgi inwentarzowej) po potrąceniu sumy zaległości budżetowych czynnych (grupa IX stanu czynnego) i niedoboru budżetowego (grupa XIV stanu czynnego); w rubryce 14 należy podać sumę aktywów nie objętych rubrykami 4 — 13 z wyjątkiem sumy zaległości czynnych. Zaległości bierne

należy zaliczyć do długów krótkoterminowych i objąć rubrykami 19 — 21. W miejsce rubryki „suma funduszu obrotowego“ (26) należy zamieścić rubrykę „inne pasywa“ i wykazać w niej sumę pasywów nie objętych rubrykami 16 do 25. Suma kwot wykazanych w rubrykach 4 — 14 winna się pokrywać z sumą wykazaną w rubryce 3, suma zaś kwot wykazanych w rubrykach: 18, 21, 23, 24, 25 i 26 z sumą rubryki 15. Suma kwot rubryk 15 i 27, wobec wyeliminowania zaległości czynnych oraz nadwyżki, względnie niedoboru budżetowego nie stanowi odpowiednika sumy z rubryki 3.

9. Jeden egzemplarz zestawienia zamknięć rachunkowych za r. 1931/32 należy przesłać Prezesowi Izby Skarbowej.

Okólnik niniejszy uzupełnia okólnik Nr. 36 SF. 11/2 z dnia 21 marca 1932 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 5, str. 111).

Nr. 19, poz. 255 Okólnik Nr. 151 z dnia 12 grudnia 1932 r.

(SF. 61/1/45) o opłatach na rzecz Fundaszu Pomocy Bezrobotnym.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Ze sprawozdań Panów Wojewodów, przedkładanych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, wynika, że praktyczne zastosowanie przepisów o wymiarze i poborze opłat na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664) budzi jeszcze szereg wątpliwości.

Wobec tego, nawiązując do okólnika z dnia 17/IX. r. b. Nr. 114 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 15, poz. 179) oraz zmieniając częściowo ten okólnik, w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu wyjaśniam, co następuje:

do art. 9. W okólniku Nr. 114 wyjaśniono, że za kwit komorniany w rozumieniu art. 9 wymienionego we wstępie rozporządzenia rozumie się wszelki dowód wpłaty komornego, a więc również odcinek blankietu nadawczego pocztowego, Pocztowej Kasy Oszczędności i innych instytucyj pieniężnych. Ponieważ opłatę na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym pobiera się od kwitów komornianych, a więc nie ma ona charakteru podatku od komornego, przeto jasnem jest, że opłata nie będzie się należała w tych przypadkach, kiedy wpłata komornego dokonaną zostanie istotnie bez jakiegokolwiek jej potwierdzenia, względnie jakiegokolwiek dowodu jej pobrania. Dowodem pobrania komornego będzie np. wykazanie komornego w liście płacy pracownika, któremu pracodawca dostarcza t. zw. „bezpłatnego“ mieszkania, wartość jednak komornego za to mieszkanie wlicza się do uposażenia pracownika. Jakikolwiek formalny dowód wliczania komornego z takiego mieszkania do wynagrodzenia za pracę względnie uposażenia pracownika (potrącenie komornego w liście płacy, umowa z pracownikiem, określająca wartość komornego w oddanem pracownikom do użytku mieszkaniu) stanowi dowód rzeczywiście otrzymanego komornego, o którem mowa w § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 670).

W p. 5 okólnika Nr. 114 wyjaśniono, że opłaty od kwitów komornianych uiszczają wszyscy właściciele nieruchomości — niezależnie od tego, czy chodzi o osobę fizyczną, czy prawną. Z wyjaśnienia tego, zgodnego zresztą z brzmieniem art. 9 cytowanego we wstępie rozporządzenia, wynika, że do uiszczania tych opłat obowiązany jest również Skarb Państwa, jako właściciel nieruchomości i że opłat tych nie może przerzucać na lokatorów, zajmujących mieszkania w budynkach państwowych. Pokrycia na powstały stąd wydatek szukać należy w odpowiednich pozycjach wydatków budżetowych, np. w powtarzającej się w poszczególnych częściach budżetu państwowego pozycji „Komorne i należności uboczne“.

Wynika również z powyższego wyjaśnienia, że spółdzielnia mieszkaniowa tylko wówczas obowiązana jest do opłacenia opłaty od kwitów komornianych, jeżeli prawnie jest właścicielem wybudowanych przez się domów. Natomiast jeżeli spółdzielnia spełnia jedynie funkcje administracyjne w zakresie potrzeb mieszkaniowych i obowiązków swoich członków i od członków tych ściąga pieniądze na spłatę pożyczek, zaciągniętych w Skarbie Państwa względnie w instytucjach kredytowych na budowę mieszkań, względnie pieniądze na opłatę procentów od pożyczek, na wodę, oświetlenie i t. p., to nie jest ona obowiązana do uiszczania opłaty od kwitów komornianych.

W p. 6 okólnika Nr. 114 wspomniano, że zwolnieniu od opłat podlegają kwity komorniane od lokali mieszkalnych 1 i 2 izbowych. Wobec podniesionych wątpliwości, czy kuchnię należy uważać za izbę, wyjaśniam, że dla rozstrzygnięcia tej kwestji miarodajną jest ustawa z dnia 2/VIII. 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550), zmieniona ustawą z dnia 17/XII. 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 879), a według niej kuchnię uważa się za izbę narówni z pokojem.

do art. 10. Opłaty od biletów wstępu pobiera się od biletów wstępu na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe — z wyjątkami, określonemi w ustępie drugim art. 10.

Pod pojęcie publicznych zabaw, rozrywek i widowisk nie podpadają oczywiście imprezy, urządzone przez instytucje naukowo-oświatowe, których głównym celem nie jest dostarczenie rozrywki publiczności, ale szerzenie wiedzy i kultury. Nie podlegają zatem tej opłacie wystawy sztuki, muzea, ogrody zoologiczne i t. p.

do art. 14. Zgodnie z § 12 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26/VIII. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 670) przy wymiarze i poborze opłat od schowków (safesów) mają odpowiednie zastosowanie przepisy, dotyczące państwowego podatku od energji elektrycznej.

Przepisy te są zawarte w art. 4 ustawy z dn. 17/XII 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 880) i przy odpowiedniem ich zastosowaniu do omawianego art. 14 należy dojść do wniosku, że przedsiębiorca obowiązany jest pobierać opłaty od schowków od osób biorących je w najem przy regulowaniu przez te osoby należności za najem. W razie zaniechania przez przedsiębiorcę tego obowiązku przysługuje urzędowi skarbowemu prawo ściągnięcia od przedsiębiorcy niepobranych przezeń opłat od schowków wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi. Oczywiście, w takich wypadkach służy

przedsiębiorcy prawo regresu do osób, biorących w najem schowki, co do uiszczonych za te osoby sum.

Wobec powyższego ulega skreśleniu ustęp okólnika Nr. 114, dotyczący art. 14.

Powyższe wyjaśnienia zechcą Panowie Wojewodowie podać do wiadomości zarządom zainteresowanych związków komunalnych na podległych Panom obszarach.

Nr. 19, poz. 256 Okólnik Nr. 152 z dnia 12 grudnia 1932 r.

(Nr. Wojsk. B. 8/7/2) w sprawie orzeczeń o odroczeniu służby wojsk. z art. 57 p. 3 — powoływanie podstawy prawnej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, aby w orzeczeniach o udzieleniu odroczenia służby wojskowej z tytułu nauki i studjów, był powoływany, jako podstawa prawna odnośny punkt art. 61 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, a nie pkt. 3 art. 57 tej ustawy.

Powołanie szczegółowe podstawy prawnej ma praktyczne znaczenie dla władz wojskowych, gdyż po wpisaniu do głównych ksiąg ewidencyjnych pozwala na natychmiastowe stwierdzenie, czy dany poborowy odbywa naukę w średnim zakładzie naukowym (art. 61 p. 1), czy od bywa studja wyższe (art. 61 p. 2) lub studja teologiczne (art. 61 p. 3) wreszcie, czy terminuje w rzemiośle lub handlu (art. 61 p. 4).

Monitor Polski.

Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 21 lutego 1933 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97 poz. 855), oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 932) ustalam na miesiąc marzec 1933 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu

(—) *Wł. Zawadzki.*

Orzecznictwo Sądów Polskich*)

za miesiąc luty 1933 r. zawiera:

pod poz. 59 wyrok N. T. A. z 16 września 1932 r. L. Rej. 6082/29: zarządzenie władzy administracyjnej, dozwalające przedsiębiorcom przemysłu gastronomiczno-hotelowego odrębnego ujawnienia t. zw. procentu kelnerskiego (za usługę) nie sprzeciwia się postanowieniom art. 22 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 16 marca 1928 r. poz. 324 Dz. Ust.

pod poz. 60 wyrok N. T. A. z 19 września 1932 r. L. Rej. 1602/29: przejście własności nieruchomości drogą przymusowej licytacji nie jest równoznaczne z umownem przeniesieniem własności, o którem mowa w art, 54 p. 7. ustawy o opłatach stemplowych z lipca 1926 r. poz. 570 Dz. Ust.

*) Powyższy numer orzecznictwa znajduje się w Bibljotece Biura Prezydjalnego.

pod poz. 63 wyrok N. T. A. z 4 maja 1932 r. L. Rej. 7158/29: sposób ustalania dochodu na podstawie zewnętrznych oznak, określony § 125 ust. 9. rozporządzenia wykonawczego (poz. 298/21 Dz. Ust.), jest zgodny z przepisem art. 64 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. 1925 r.).

pod poz. 64 wyrok N. T. A. z 31 maja 1932 r. L. Rej. 1496/30: podatek spadkowy, pobierany na zasadzie ustawy z 29/V. 1920 r. poz. 299 Dz. Ust., nie należy ani do bezpośrednich podatków, ani do świadczeń przymusowych potrącanych od dochodów ogólnego w myśl art. 10 p. 5. ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.).

pod poz. 68 orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z 6 lipca 1932 r. Nr. Ic. 2156/31: zezwolenie dożywotniego użytkownika nieruchomości do zajmowania w niej lokalu bezpłatnie nie stanowi tytułu do zajmowania lokalu według przepisów ustawy o ochronie lokatorów, zezwolenie takie gaśnie z chwilą śmierci dożywotnika.

pod poz. 74 orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z 18 lipca 1932 r. Nr. Ic. 2745/32: proboszcz jest w rozumieniu ustawy o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby pracodawcą służby kościelnej, obowiązanym do zgłoszenia tejże służby do ubezpieczenia na wypadek choroby i uiszczenia za nią składek.

pod poz. 85 orzeczenie Izby trzeciej (sek. 1) Sądu Najwyższego z 11 maja 1932 r. Rw. 435/32: pracodawca nie może żądać od pracownika umysłowego wykorzystania służącego mu urlopu w okresie trzymiesięcznego wypowiedzenia.

pod poz. 89 orzeczenie Izby Trzeciej (sek. 1) Sądu Najwyższego z 17 lutego 1932 r. Rw. 2529/31: pod rządem ustawy o ochronie lokatorów dopuszczalne jest częściowe wypowiedzenie umowy najmu.

RÓŻNE.

Darowanie i łagodzenie w drodze łaski P. Prezydenta Rzeczypospolitej kar dyscyplinarnych prawomocnie wymierzonych funkcjonarjuszom komunalnym.

Na skutek wniesienia przez jednego z funkcjonarjuszów komunalnych ukaranego dyscyplinarnie prawomocnem orzeczeniem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w Poznaniu dla funkcjonarjuszów komunalnych i niektórych innych grup funkcjonarjuszów publicznych, prośby o darowanie w drodze łaski P. Prezydenta Rzeczypospolitej wymierzonej mu kary dyscyplinarnej, p. minister spraw wewnętrznych w piśmie z dnia 28/XII. 1932 r. Nr. S. S. 88/L./10/2 zwrócił się do Szefa Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej z prośbą o uzyskanie zgody Pana Prezydenta na przedkładanie Mu w przyszłości próśb w sprawie ułaskawienia ukaranych dyscyplinarnie funkjonarjuszów komunalnych oraz o wyrażenie zgody Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej na uregulowanie w drodze okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zasad i trybu postępowania w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów komunalnych analogicznie do zasad i trybu postępowania ustalonego dla spraw o ułaskawienie skazanych dyscyplinarnie funkcjonarjuszów komunalnych analogicznie do zasad i trybu postępowania

ustalonego dla spraw o ułaskawienie skazanych dyscyplinarnie funkcjonarjuszów państwowych w okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3/VIII. 1932 r. Nr. 102, ogłoszonym w Nr. 13 Dz. Urz. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych pod poz. 158.

W powyższem piśmie przedstawione zostało równocześnie zapatrywanie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych uzgodnione z Ministerstwem Sprawiedliwości, że prawo Prezydenta Rzeczypospolitej do darowania i łagodzenia kar, wynikające z art. 47 Konstytucji, odnosi się nietylko do kar sądowych i kar dyscyplinarnych wymierzanych funkcjonarjuszom państwowym, ale także do kar dyscyplinarnych, wymierzanych funkcjonarjuszom samorządu terytorjalnego. Przy uzgadnianiu bowiem zasad postępowania w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów państwowych skazanych dyscyplinarnie zostało ustalone, że ułaskawienie na zasadzie art. 47 Konstytucji jest możliwe co do wszystkich kar (nietylko sądowych), będących objawem państwowego prawa karania.

Jeżeli według powszechnie przyjętego zapatrywania administracja samorządowa jest tylko dalszym ciągiem administracji państwowej, a władza samorządowa jest natury pochodnej w stosunku do władzy państwowej, to także prawo związków komunalnych do dyscyplinarnego karania swych funcjonarjuszów jest w swej istocie objawem państwowego prawa karania. W konsekwencji zatem kary dyscyplinarne wymierzane funcjonarjuszom komunalnym powinny tak samo, jak kary dyscyplinarne wymierzane funkcjonarjuszom państwowym, podlegać darowaniu czy łagodzeniu w drodze łaski P. Prezydenta Rzeczypospolitej na zasadzie art. 47 Konstytucji.

Proponując uregulowanie postępowania w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów komunalnych według zasad przyjętych już dla postępowania o ułaskawienie funkcjonarjuszów państwowych, omawiane pismo p. ministra spraw wewnętrznych przewidziało jednak jedną modyfikację dla postępowania w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów komunalnych, polegającą na uzupełnieniu tego postępowania przez zasięganie co do każdej prośby o ułaskawienie, opinji właściwego związku komunalnego, wyrażonej przez jego organ zarządzający i uchwalający oraz opinji bezpośredniej władzy nadzorczej tego związku przy zachowaniu jednak analogicznie zasady, przyjętej dla postępowania w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów państwowych, że pozostawienie prośby o ułaskawienie bez dalszego biegu musi polegać na decyzji przynajmniej władzy nadzorczej bezpośrednio podległej Ministerstwu Spraw Wewnętrznych. (Gazeta Administracji i Policji Państwowej Nr. 2 z 1933 r.).

W sprawie polityki karno-administracyjnej.

Wobec tego, że nowe prawo o wykroczeniach i przepisy wprowadzające rozszerzyły znacznie kompetencje władz admin. ogólnej w zakresie karania, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych okólnikiem Nr. 4 z dnia 23/I. r. b. uznało za wskazane raz jeszcze ustalić zasady polityki karno-administracyjnej i podkreślić obowiązek ich przestrzegania.

I. Konieczność utrzymania porządku przepisanego prawem, wymaga środków, których stosowanie umożliwiłoby Państwu skuteczne zwalczanie czynów jednostek, skierowanych przeciw temu porządkowi. Środkiem takim jest kara.

Potrzeby życia społecznego wymagają, by kary w każdym poszczególnym przypadku przestępstwa wymierzane były nie szablonowo, lecz z zachowaniem pewnych rozumnych zasad, gdyż tylko w ten sposób da się osiągnąć cel, któremu ma służyć działalność karząca Państwa (polityka karno-administracyjna). Pod tym względem podlega prawo karno-admin., jak to wynika z postanowień (art. 2) prawa o wykroczeniach częściowo ogólnym normom K. K. r. 1932, które to normy w tym zakresie obok innych przepisów karno-admin. tworzą zasadnicze wytyczne administacyjnej działalności karzącej.

Wspomniane wytyczne, dotyczące istoty praw i obowiązków władzy karzącej, zawarte są w art. 54 K. K. Z brzmienia tego artykułu wynika mianowicie, że władza karząca określa karę (oczywiście w granicach ustawowej sankcji karnej za dane przestępstwa) według swojego swobodnego uznania z uwzględnieniem indywidualnych właściwości konkretnego wypadku.

Ponieważ działalność karząca w stosunku prawnokarnym jest konsekwencją przestępstwa popełnionego przez człowieka omawiany artykuł wkłada na władzę karzącą obowiązek zwrócenia uwagi „przedewszystkiem" na właściwości przestępcy. Ustawodawca daje w ten sposób wyraz zapatrywaniu, że kara by była skuteczna, powinna być dostosowana do osoby przestępcy (zasady indywidualizacji kary). Użyte w art. 54 słowo „przedewszystkiem" wskazuje, że wymienione w nim okoliczności podane są tylko przykładowo i że wobec tego władza karząca obowiązana jest zwrócić uwagę także i na inne okoliczności (łagodzące lub obciążające) danego wypadku.

Na podstawie zebranego w myśl wskazań art. 54 K. K. materjału faktycznego, jak również swobodnej oceny tego co należy uważać za okoliczność łagodzącą i obciążającą, władza karząca winna wymierzyć karę najodpowiedniejszą, stopniując ją zależnie od wyników oceny wszelkich indywidualnych właściwości wypadku, w granicach najniższej i najwyższej ustawowej sankcji karnej.

Oprócz wspomnianych zwykłych okoliczności łagodzących, pozwalających władzy karzącej stosować łagodniejsze kary w granicach norm ustawowych, prawo o wykroczeniach daje tej władzy również możność stosowania nadzwyczajnego łagodzenia kary w wypadkach zmniejszonej poczytalności (art. 18. § 1. K. K.), przy usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynu (art. 20. § 1. K. K.), przy przekroczeniu obrony koniecznej (art. 21. § 2), przy przekroczeniu wyższej konieczności (art. 22. § 4. K. K.) przez wymierzenie grzywny zamiast aresztu (art. 9 prawa o wykr.). Wymienione w art. 2 prawa o wykr. postanowienia art. 55, 56, 57 § 2 i 58 normują zagadnienia, które powstają lub mogą powstać dla władzy karzącej przy wymiarze kary. Ułatwiają one tej władzy stosowanie przez nią określonego w art. 54 K. K. prawa karania.

II. Jasnem jest, że samo stosowanie kar nie może być uważane przez władzę, za jedyny środek powstrzymania czynów gwałcących prawo. Jeśli wykroczenia pewnego rodzaju powtarzają się przez czas dłuższy w większej ilości, władze administracji ogólnej niezależnie od represji indywidualnej powinny zbadać przyczyny ich powstania i przeciwdziałać im także w innej drodze, np. administracyjnej lub społecznej.

Polityka karno-administracyjna winna się zatem łączyć z polityką administracyjną, której zadaniem jest badanie prawa obowiązującego co do jego celowości, oraz ustalenia zasad, według których prawo to należy stosować. Natomiast walka z takiemi przejawami tylko w drodze wymierzania kar nie byłaby właściwa i wystarczająca. Oczywiście jednak w niektórych przypadkach kary administracyjne mogą być jedynym właściwym środkiem dla przywrócenia naruszonego porządku prawnego. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy ze strony pewnych jednostek lub grup ludności zachodzi świadome i planowe przekraczanie przepisów obowiązujących. W takich przypadkach władza winna wyzyskać posiadane przez nią uprawnienia w zakresie karania w całej pełni, aby zapobiec dalszym wykroczeniom i usunąć zagrożenie porządku i bezpieczeństwa publicznego. Aby wyżej wymienione wytyczne mogły być należycie wprowadzone w życie i przestrzegane, konieczne jest współdziałanie referatu karno-administracyjnego z innemi referatami.

Nie ilość i surowość kar, lecz wynik należycie stosowanej polityki karno-admin. w połączeniu z ogólną działalnością władz w zakresie chronionego przez nie porządku prawnego jest sprawdzianem należytego wykonywania powierzonego im zadania. Oprócz kar władze mają w przepisach o postępowaniu przymusowem inne jeszcze środki (wykonanie zastępcze, przymus bezpośredni art. 44, 49 i 50 rozp. o postępowaniu przymusowem w administracji) w celu zmuszenia do stosowania się do przepisów obowiązujących. Środki te należy stosować w zakresie szerszym, niż to ma dotychczas miejsce, w szczególności w tych przypadkach, gdy pewne zaniechania lub zaniedbania nie wynikają ze złej woli i gdy w ten sposób cel, do którego się dąży, da się osiągnąć prędzej i w mniej dotkliwy dla zainteresowanego sposób.

III. Istotną cechą orzecznictwa karno-administracyjnego jest: a) szybki wymiar kary oraz b) możliwe uproszczenie postępowania i unikanie zbędnych kosztów i niedogodności dla osób zainteresowanych.

Dla przyspieszenia wymierzania kar nadają się zwłaszcza nakazy karne (art. 45 rozp. o postępowaniu karno-admin.). Zachodzi potrzeba jak najszerszego wyzyskania instytucji nakazów karnych tam wszędzie, gdzie mogą być one stosowane. Niezbędnym jednak warunkiem przy wydawaniu nakazów karnych jest należyte sporządzanie doniesień, na których podstawie nakazy są wymierzane. Władze winny zatem na doniesienia te, których większość pochodzi od organów policji zwracać szczególną uwagę. Nienależycie sporządzanie doniesienia, winny być wykorzystywane dla udzielania odpowiednich pouczeń właściwych organom. Ze swej strony przełożeni policyjni, o ile przez ich ręce doniesienia te przechodzą, nie powinni przesyłać ich bezkrytycznie do władz administracyjnych, lecz zwracać na nie więcej uwagi i stale instruować swych podwładnych w celu usunięcia zauważonych braków.

Jeżeli sprawa wymaga rozpisania rozprawy, należy zwracać uwagę, aby formalności z tem związane zostały należycie wykonane i, aby zainteresowani nie byli narażeni na zbędną stratę czasu i niepotrzebne koszty.

Przeprowadzając sprawę karno-admin. należy zawsze zwracać uwagę, na możliwość oszczędzenia zainteresowanym wszelkich zbędnych kosztów i straty czasu, tem bardziej, że często, wobec niemożności ściągnięcia tych kosztów,. ponosić je musi Skarb Państwa. Wzywanie zatem, z obowiązkiem osobistego stawiennictwa obwinionych, świadków ect. na rozprawę należy ograniczyć do minimum, zastępując to dokładnem przeprowadzeniem dochodzenia, przesłuchaniem przez równorzędną lub niższą władzę miejsca zamieszkania lub pobytu i t. d.

Tak w postępowaniu zwyczajnem jak i nakazowem władze karzące zawsze winny zwracać uwagę, aby sprawa przeprowadzona została szybko, tak aby pomiędzy popełnieniem wykroczenia a wymierzeniem kary nie było tak długiej przerwy, któraby pozbawiała karę jej właściwego znaczenia.

IV. Niejednokrotnie władze wymierzają bez żadnych uzasadnionych powodów tak wysokie kary, że one całkowicie niewspółmierne z popełnionem wykroczeniem. Zbyt wysoka kara, wzbudzająca u karanego poczucie krzywdy i niesprawiedliwości lub nieodpowiadająca, o ile chodzi o karę grzywny, jego zdolnościom płatniczym, powoduje przedewszystkiem to, że ukarany szuka wszelkich dostępnych dla niego środków, aby uzyskać uchylenie lub zniżenie kary, w każdym razie odwleczenie jej wykonania. Skutkiem tego są masowe sprzeciwy i liczne przekazywania spraw sądom, niezależnie od masowych podań z zażaleniami i prośbami do władz administracyjnych o obniżenie wymiaru kary. Zbyt wysokie kary wymierzane nakazami karnemi przekreślają również celowość i pożytek tych nakazów, jasne jest bowiem, że jeśli nakazem karnym wymierzona zostanie kara zbyt duża, co spowoduje sprzeciw, to skutek nakazu karnego staje się odwrotny — zamiast uproszczenia i przyspieszenia postępowania, komplikuje je i przedłuża.

Niezależnie od niezadowolenia ludności, zbyt wysokie kary pociągają za sobą znaczne koszty tak dla zainteresowanych, jak i dla władz. Koszty te powstają wskutek wnoszenia próśb i sprzeciwów, osobistego stawiennictwa w urzędach i sądach, a wkońcu wskutek przymusowego wykonania kary (przymusowego sprowadzenia i kosztów utrzymania w areszcie). Ponieważ w wielu wypadkach koszty te są nieściągalne, obarczają one Skarb Państwa, a liczne areszty zastępcze powoduje przepełnienie aresztów i w związku z tem często wogóle niemożność wykonania kary.

Oczywiście mogą zajść przypadki, gdy wyższy wymiar kary będzie potrzebny i uzasadniony tak względami na konieczną prewencję jak i potrzebą represji indywidualnej. W takich przypadkach jest oczywiście obowiązkiem władzy karzącej wymierzać kary wyższe i przechodzić w razie potrzeby do surowego rodzaju kary (areszt zamiast grzywny). Jednakże i wówczas sprawy winny być zawsze należycie zbadane i wymiar odpowiednio dostosowany, masowe zaś i szablonowe wymierzanie kar bez brania pod uwagę indywidualnych okoliczności każdej z nich nie może mieć miejsca.

Zbyt wysokie kary są też jednym z powodów zaległości w referatach karno-administracyjnych, gdyż wielka ilość rozpraw, sprzeciwów, trudności wykonania kar uniemożliwiają szybkie załatwianie spraw.

W celu zaradzenia temu stanowi rzeczy należy, aby:

1) Wojewodowie zwrócili na wysokość nakładanych kar specjalną i osobistą uwagę i tę sprawę polecili badać w związku z każdą inspekcją.

2) Władze karzące winny mieć stale na uwadze, że w czasie obecnych ciężkich warunków gospodarczych

nakazana jest szczególna oględność przy wymiarze kar. Wymierzanie zbyt wysokiej kary, a następnie stawianie przez władze wniosków o obniżenie kary w drodze łaski z tego powodu, że „rzeczywiście ukarany jest ubogi, a stan jego zdrowia nie pozwalu na odbycie aresztu zastępczego“ lub że „kara w stosunku do winy i położenia materjalnego winnego jest zbyt wysoka“ jest niedopuszczalne. Jeśli okoliczności te istniały już w chwili wymiaru kary, zwrócenie na nie uwagi dopiero po ukaraniu jest dowodem pobieżnego postępowania władzy karzącej przy rozpatrywaniu sprawy.

3) W razie sprzeciwu od nakazu karnego, lub w razie nieuiszczenia grzywny z doraźnego nakazu karnego, władze administracji ogólnej stosownie do postanowienia art. 48 rozp. o post. karno-administr. nie są wprawdzie związane wymiarem kary, orzeczonym w nakazie, nie powinny one jednak wymierzać schematycznie kary wielokrotnie wyższej, jak to ma często miejsce obecnie, traktując w ten sposób sprzeciw lub odmowę uiszczenia opłaty za czyn karygodny.

V. Stosowanie się ludności do wszelkiego rodzaju przepisów wymaga należytego jej uświadomienia, olbrzymia bowiem większość wykroczeń pochodzi nie ze złej woli, lecz z braku świadomości zainteresowanych. Dlatego też konieczne jest przy każdej okazji odpowiednie pouczenie ludności i duża oględność przy stosowaniu kar, zwłaszcza gdy chodzi o przepisy nowe, z któremi ludność nie jest jeszcze dostatecznie obeznana. Jednym z takich środków są ostrzeżenia, które winny być stosowane wszędzie tam, gdzie chodzi o uchybienia drobne, popełnione po raz pierwszy bez złej woli i gdy okoliczności sprawy nie wymagają wymierzenia kary.

(Gazeta Admin. i Policji Państw. Nr. 3 z 1933 r.).

Wydawanie zaświadczeń celem uzyskania prawa ubogich w sprawach karnych.

Liczba wystawionych przez władze t. zw. świadectw ubóstwa, na podstawie których sądy przyznają okazicielom ich prawo ubogich w postępowaniu sądowem, — znacznie wzrasta. Ponieważ zjawisko to może być również wynikiem niezachowania należytej oględności i staranności przy badaniu i ocenie stanu majątkowego i dochodów danej osoby, przeto Min. Spr. Wewn. pismem okólnem z 20 I. r. b. poleciło przypomnieć właściwym władzom podległym, aby przeprowadzały wspomniane dochodzenia najskrupulatniej i uwidoczniały, w miarę możności, dokładne stosunki majątkowe, zarobkowe i rodzinne petentów.

(Gazeta Admin. i Policji Państw. Nr. 3 z 1933 r.).

Uporządkowanie stanu prawnego w dziedzinie ustawodawstwa gminnego na terenie województw południowych.

Na terenie województw południowych obowiązują trzy ustawy gminne: z 1866, 1889 i 1896. Ustawa z 1866 obejmowała pierwotnie wszystkie miejscowości (za wyjątkiem Krakowa i Lwowa, posiadających własne statuty). Ustawą z 1889 wyłączono 30 miast, nadając im odrębny ustrój. Następnie ustawą z 1896 wyłączono z pod mocy obowiązującej ustawy z 1866 cały szereg miast, miasteczek i wsi. Ustrój jednak gmin rządzących się ustawami z 1866 i 1896 r. jest prawie identyczny. Istnienie dwóch ustaw gminnych, obejmujących miasta, miasteczka i wsie, stwarza zamęt, który jaskrawo występuje zwłaszcza przy ustalaniu, które z miejscowości jest miastem, miasteczkiem czy wsią. Dla uporządkowania stanu prawnego w tej dziedzinie, Min. Spr. Wewn. przystąpiło do zbadania sprawy w terenie. Pismem okólnem z dn. 11 i 33SS.11/1/1 Min. Spr. Wewn. zwróciło się do wojewodów województw południowych o przeprowadzenie badań i stwierdzenia: 1) które z miejscowości, rządzących się ustawą gminną z 1896 r. są miastami i na jakiej podstawie (nadanie przywileju lub nieposiadanie wirylistów); 2) które z wymienionych wyżej miejscowości są miasteczkami, również z podaniem podstawy i 3) które są wsiami. Dane powyższe Min. Spr. Wewn. prosi nadesłać w formie 3-ch odrębnych wykazów do dnia 1/III. r. b. Wykaz miast i miasteczek winien zawierać zarówno nazwy poszczególnych miejscowości, jak i podstawę prawną lub źródło informacyjne, pozwalające zaliczyć taką miejscowość do jednej z tych grup miast, czy miasteczek.

Dla wyjaśnienia Min. Spr. Wewn. podaje co następuje: ustawa gm. z 1896 r. obejmuje zarówno miasta, miasteczka jak i wsie, nie wymieniając jednak, które z objętych miejscowości są miastami, które miasteczkami, a które wsiami. Jedynie § 12 tej ustawy stanowi, iż w miasteczkach i wsiach każdy członek gminy, opłacający $1/6$ podatków całej gminy ma wirylne miejsce w radzie gminnej. Z powyższego przepisu możnaby skorzystać przy ustalaniu, które z miejscowości, rządzących się ustawą z r. 1896 nie są miastami, a więc są wsiami lub miasteczkami, gdyż tylko w miasteczkach i wsiach mogli być w radzie gminnej wiryliści. Następnie dla ustalenia, które z wymianionych miejscowości są miastami, miasteczkami lub wsiami posłużyć mogą nadania przywilejów czy późniejsze akty administracyjne. Spisy miast i miasteczek, posiadających przywileje, były sporządzane w r. 1785 przez specjalną komisję i zatwierdzone w tymże roku dekretem cesarskim. Spisy te z późniejszemi zmianami znajdowały się w Namiestnictwie we Lwowie.

Wkońcu Min. Spr. Wewn. nadmienia, iż wykaz miast i miasteczek podaje prof. Pilat, statystyka gmin i obszarów dworskich w Galicji, w Wiadomościach Statystycznych o stosunkach krajowych, rocznik czwarty, Lwów 1878 r. str. 47 i nast. Uzupełniające dane ogłosił prof. Pazdro w Wiadom. Stat. o stosunkach krajowych, tom XIX. str. 85 i nast.

(Gazeta Admin. i Policji Państw. Nr. 3 z 1933 r.).

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

OGŁOSZENIA: CAŁA STRONA 100 ZŁ., ½ STRONY 50 ZŁ., ¼ STRONY 25 ZŁ. — DZIAŁ OGŁOSZEŃ PROWADZI P. A. T. W KRAKOWIE, ULICA MIKOŁAJSKA 32. — TELEFONY NR. 104-99, 105-00.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.

MIEJSKIE ZAKŁADY CERAMICZNE

(WAPIENNIKI, CEGIELNIA, BETONIARNIA, KAMIENIOŁOMY, ORAZ DOSTAWA WSZELKICH MATERJAŁÓW BUDOWLANYCH)

W KRAKOWIE BIURO CENTRALNE UL. BASZTOWA 10.

» » TELEFON NR. 114-72. « «

ZAŁOŻONA W ROKU 1866. **ZAŁOŻONA W ROKU 1866.**

KOMUNALNA
KASA OSZCZĘDNOŚCI MIASTA KRAKOWA

UL. SZPITALNA 15 (GMACH WŁASNY)

przyjmuje wkłady na książeczki oszczędnościowe i na rachunki bieżące za najkorzystniejszem oprocentowaniem. Otwiera rachunki czekowe.

Książeczki wkładkowe Kasy Oszczędności miasta Krakowa posiadają bezpieczeństwo pupilarne.

Wkłady oszczędnościowe wynoszą zł 57,000.000.—

Majątek własny wynosi ponad zł 5,300.000·—

Za wszelkie wkłady i ich oprocentowanie ręczy Gmina miasta Krakowa całym swoim majątkiem.

Rachunek żyrowy w Banku Polskim i czekowy w P. K. O. Nr. 410.000.

TELEFONY: NR. 103-56, 120-65, 173-40 i 156-08.

Z Komunalną Kasą Oszczędności miasta Krakowa połączony jest Zakład Pożyczkowy na zastawy ruchome

NAJTAŃSZE ŹRÓDŁO ZAKUPU!

HURTOWNIA ARTYKUŁÓW TECHNICZNYCH

„ZENIT"

SPÓŁKA Z OGRANICZ. ODPOW.

KRAKÓW, ULICA SZPITALNA 7. — TELEFONY NR. 142-31 i 127-21.

SPECJALNOŚĆ: Pasy transmisyjne, węże, szczeliwa, narzędzia. ARTYKUŁY: techniczne, elektrotechniczne, pożarnicze. PŁYTY fibrowe — armatury.